

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 951

DRANK EN BLOED.

20 cent

Maar dat schip ligt bijna twee mijlen ver, Edward; we zullen zeker drie kwartier moeten zwemmen! riep Brand uit.

NIEUWE SERIE

DRANK EN BLOED.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN MOEILIJKE TOESTAND.

Omstreeks elf uur in den morgen hield er een vrij groote, grijs geschilderde auto met een ruk stil op den hoek van Tremont Avenue en Marmion Avenue, dat is in het hartje van Bronx, een der grootste stadswijken van het reusachtige New York.

Het portierraampje werd ongeveer een handbreed geopend, een agent van politie stak zijn hoofd naar buiten, en vroeg op ongerusten toon:

— Waarom staan wij hier stil?

— Om een zeer afdoende reden, mijn waarde — omdat de benzinetank leeg is — in mijn haast heb ik mij met een paar liters vergenoegd, en men rijdt geen drie uren onophoudelijk door een stad heen, zonder dat dit kleine voorraad uitgeput raakt.

Het hoofd verdween en de agent scheen een oogenblik overleg te plegen met een tweeden man, die naast hem in de gesloten auto zat.

Dadelijk daarna ging het portier weer open, en de agent zei lakoniek:

— Benzine koopen in de garage die hier vlak bij moet zijn — aan den overkant van Tremont Avenue!

— Heel goed — en het nummerbord? vroeg de man achter het stuurwiel, half ongeduldig, half spottend:

— Dat is iets van latere zorg! Dat moet voorloopig maar blijven zitten, omdat het veel te gevaarlijk is, het in deze drukke straat af te nemen!

— Mooi zoo! Wel eens van een telefoon gehoord? Denk je soms dat de garagehouder al niet lang gewaarschuwd is en op iedere grijze auto met het nummer dat zij dragen, scherp zal letten?

— Hij mag er op letten zooveel als hij wil! zei de agent weer, na opnieuw zijn gevangene, of wie hij dan anders mocht zijn, te hebben ondervraagd. U moet de garage eerst voorbijrijden, de eerste de beste dwarsstraat in slaan, daar stoppen, en een vijf liters bus benzine koopen. Niemand die dan achterdocht zal krijgen!

En daarop ging het portier dicht, en in zich zelf brommend, volgde de chauffeur, een nog jonge man met helderblauwe oogen en eenvoudig gekleed het bevel op.

Zoo snel hij maar kon reed hij de aangewezen

garage voorbij, draaide den hoek van de zijstraat om, stopte, en liep haastig terug.

De agent echter stapte uit, en nam achter de auto plaats, en zijn breede, hoog gestalte onttrok de nummerplaat van den grijzen wagen volkomen aan het oog van al degenen die lust mochten hebben, er naar te kijken.

Het maakte den indruk alsof hij zelf scherp acht gaf op alles wat er in zijn nabijheid voorviel, en vooral scheen hij groote belangstelling aan den dag te leggen voor de collega's, die hij zag.

Een agent wandelde aan de overzijde voorbij, zeer op zijn gemak, met de handen op den rug, en slechts even had hij naar den stilstaanden wagen gekeken.

Maar toen hij een meter of dertig verder was, keerde hij op zijn schreden terug, en nu scheen hij toch wat meer aandacht aan den grooten auto te besteden.

Hij vertraagde den tred, en eindelijk stond hij volmaakt stil, keek eens naar den breedgeschouderden agent, toen naar den eenzamen passagier daarbinnen, en vervolgens naar den verlaten chauffeurszetel.

Het was juist op dit oogenblik dat de jongeman met de blauwe oogen terugkeerde met een groot blik benzine.

Het rechter oog van den grooten agent ging snel open en dicht, en dit scheen den jongen man nog tot spoed aan te drijven.

— Vlug, vlug, mijnheer, want die agent schijnt zijn hersens aan het werk te hebben gezet, en wie weet wat zij hem binnen een paar minuten gaan in fluisteren! zeide de reusachtige ordebewaarder op zachten, waarschuwend toon.

De jonge man keek even terzijde, en gromde toen:

— Ik heb het allemaal voorspeld! Wij plukken nu de wrange vruchten van je fraaie onderneming! Ga op zij!

— Op zij gaan, mijnheer Brand? Maar dan ziet hij het nummerbord! zeide de reus verschrikt.

— Dan moet hij het in 's hemelsnaam maar zien — maar ik kan onmogelijk bij den dop van de tank, als jij er met je groote lichaam voor blijft staan!

De reus schoof een beetje terzij, maar juist genoeg om den ander in de gelegenheid te stellen den dop los te schroeven van het benzine-reservoir.

Het volgende oogenblik klukte de benzine in een gullen stroom in het kurkdroge reservoir

en op hetzelfde oogenblik maakte de agent aan den overkant gebruik van de omstandigheid, dat het verkeer wat verflauwde, om voorzichtig de straat te komen oversteken.

Mijnheer Brand, daar komt hij aan! fluisterde de reus verschrikt. Wat moet ik doen?

— Houdt hem even aan de praat! Verzin wat — wacht totdat ik weer achter het stuurwiel zit, en sla hem neer als het niet anders kan! gaf de jonge man met de blauwe op een toon van wanhoop ten antwoord. En naar den duivel met al jouw mooie uitvindingen!

De zwaargebouwde agent scheen zeer gegriefd door deze wel zeer zonderlinge klacht aan zijn adres, maar hij hield niettemin zijn collega in het oog, die nu rechtstreeks, na een weinig laveeren, op de auto toekwam, met een rimpel tusschen het voorhoofd en zijn rechter hand verdacht dicht bij zijn broekzak.

— Mooie wagen is dat! begon hij vriendelijk, zoodra hij zijn collega kon toespreken, zonder dat zijn geluid werd overstemd door het verkeer.

Hij kreeg geen antwoord en ging door:

— Droog geloopt? Ja, zoo'n bakbeest verslindt heel wat benzine! Dat kan ik je zeggen!

Hij hield plotseling op en bleef strak staren naar de borst van den reusachtigen agent. Diens uniform leek wel gemaakt te zijn voor iemand die een hoofd kleiner was, en de tuniek omspande zijn breede borst zoo nauw, dat de bovenste knopen onmogelijk dicht schenen te kunnen worden gemaakt.

Van die halsstarrige knopen gingen de blikken van den agent langzaam en onderzoekend naar de mouwen die te kort waren, en toen naar de broek, waarvan de pijpen eveneens gerust een handbreed langer mochten zijn.

Zijn gezicht veranderde merkbaar, en hij keek langzaam links en rechts, toen naar den bukkenden man, die nog geen woord gezegd had, en die maar ijverig bijvalde, en toen zei hij langzaam:

— Jij mag wel eens een nieuw pakje vragen, kameraad! Drommels, je barst er bijna uit. Wat is eigenlijk je wijk?

De reus keek naar den jongen man, die den dop vastschroefde op de tank, en zei opgewekt, maar dat leek niet heel echt te zijn:

— O, nu eens deze, en dan weer een andere! Ze sleuren mij heen en weer — je moet begrijpen dat ik nog niet lang bij den troep ben!

— Niet? Dan heb je drommels vlug promotie gemaakt — of ben jij dadelijk als sergeant bij het corps gekomen? vroeg de lastige bezoeker, op den hoek wijzend, die op de korte mouw was

vastgestikt, en die den rang van den ordebewaarder aanduidde.

De jonge man was klaar met zijn werk, liep haastig om de auto heen, en ging achter het stuurwiel zitten. De motor begon zachtjes te gonzen.

Maar de rimpel tusschen de wenkbrauwen van den agent werd steeds dieper, en hij scheen met inspanning ergens over na te denken, totdat hij zei :

— Ga jij nog eens een beetje op zij, makker ! Ik zou zoo graag het nummer van dien wagen eens zien ! Je moet weten dat wij driekwartier geleden op het bureau van de wijk bij elkaar zijn geroepen, en toen instructies hebben gekregen. Er is van morgen iets gebeurd met commissaris Crampton, hij is bestolen en de dieven zijn er van door met een grijze auto, een nog heel goede Studebaker !

— Dit is geen Studebaker, dit is een Ford ! zeide de reus met een uitgestreken gezicht, en zonder zijn blikken af te wenden van den rechter arm van den agent, die zijn hand nog altijd in zijn zak had.

De ordebewaarder scheen volstrekt geen gevoel voor humor te hebben, want hij zeide kwaadaardig :

— Wie houdt jij voor den gek ? Ik vroeg je om op zij te gaan ! Ik moet dat nummer eens zien. Ik vergat ook nog je te zeggen, dat een groote kerel een paar van onze mannen heeft neergeslagen in een patrouillewagen, een van de uniformen heeft gestolen !

En toen kwam de rechter hand te voorschijn, met een revolver er in ! Maar de reus had den arm goed in het oog gehouden, en hij bleek veel vlugger te zijn, dan men van een man van zijn omvang had kunnen verwachten.

Bliksemsnel greep hij de pols van den agent, en zoo hardhandig, dat de andere niets anders kon doen, dan zijn wapen prijs geven, hetwelk de ander onmiddellijk zoover hij kon wegschopte. De krachtige motor gromde steeds luider, en de reus gaf den agent een duw in de borst, die hem achterover deed tuimelen.

Maar juist toen hij het portier open rukte, na iets tot den chauffeur te hebben geschreeuwd, kwam er een van die nieuwe gepantserde motorrijwielen met zijspan aanrazen, waarvan de New Yorksche politie zich heel wat voorstelt, en die inderdaad ook reeds goede diensten bewezen.

De bestuurder zag een collega op den grond spartelen, hij zag een groote auto snel wegrijen, en hij begreep waar zijn plicht lag — hij

gaf vol gas, en begon aanstonds de auto te achtervolgen terwijl zijn makker in den zijspan bij wijze van waarschuwing een paar schoten loste uit een repeteerpistool, waarvan er een rakelings langs een ouden heer vloog, die naderhand een bekend professor in de wijsbegeerte bleek te zijn, en het tweede een corpulente spekslager in de dij trof.

Het is nu eenmaal een treurig feit, maar de New Yorksche politie is ten huidigen dage buitengewoon snel klaar met haar vuurwapens, en het schijnt zeer lastig mikken te zijn, in een op en neer dansend zijspan !

De grijze auto had een voorsprong van omstreeks veertig of vijftig meter, en dat was niet heel veel.

De zonderlinge arrestant had zich omgewend, keek door het achterraampje, en bemerkte dat de motorfiets begon te winnen. Ook het schieten werd zeer lastig, om niet te zeggen levensgevaarlijk !

— Je hebt immers een revolver Henderson ? vroeg hij.

— Hier is er een, Mylord !

— Sla met de kolf dat ruitje eens in !

De reus deed wat hem gevraagd werd en rinkelend vloog het kleine ruitje in scherven.

— Geef nu maar hier ! zeide de arrestant bedaard.

Hij nam het wapen over, mikte even zorgvuldig, zonder zich te overhaasten, ofschoon de kogels hem om de ooren floten, en drukte af.

Het schot scheen een echo te hebben — en dat was de band om het voorwiel van het motorrijwiel, die zich met een slag als een pistoolschot begaf.

Het schot was raak geweest !

Het geheele gevaarte begon te wankelen als een beschonkene, en voorzichtigheidshalve hield de schutter in zijn zijspan maar op met vuren, uit vrees dat hij iemand in de zevende verdieping zou raken.

De bestuurder deed wat hij kon om een ongeluk te vermijden, maar hij niet beletten dat de onbestuurbaar geworden machine het trottoir opvloog, en in deerniswekkenden toestand pas tot stilstand kwam tegen den stevigen muur van een bankgebouw.

Gelukkig was de vaart toen voor een groot gedeelte uit het voertuig en de agenten kwamen er met betrekkelijk lichte verwondingen af.

De Studebaker echter zette met vermeerderden spoed haar weg voort, en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

In pijlsnelle vaart volgde de wagen de breede

en deftige Crotona Parkway, reed het prachtige, zeer uitgestrekte Bronx Park binnen, maar plotseling stopte de chauffeur, in de buurt van een ververschingshuisje.

Onmiddellijk stak de agent, die zoo vreemd was opgetreden, zijn hoofd buiten het portier en vroeg :

— Is de benzine al weer op, mijnheer Brand ?

— Benzine in overvloed ! bromde de jonge man, die al van zijn zetel was gekomen. Het was op dit punt heel eenzaam, en niemand was er te zien, behalve heel in de verte een paar Fransch en Zwitsersche bonnes, met de aan haar zorg toevertrouwde kinderen.

Het huisje werd opgeschilderd, en er stonden een paar potten verf met de kwasten er in. Blijkbaar hadden de schilders zich verwijderd om te schaffen.

En toen de reus zag hoe Brand haastig met een blik witte verf achter om den wagen heenliep, begon hij te lachen, en zeide vroolijk tot zijn arrestant :

— Een slimme zet van mijnheer Brand, Mylord ! Hij gaat met een paar haaltjes ons nummer veranderen !

Binnen twee minuten was het werkje afgelopen, en aan het tevreden gezicht van den jongen man zag John Raffles — waartoe zouden wij langer zijn identiteit verzwijgen — dat de kleine verandering uitstekend geslaagd was, zonder door iemand te zijn opgemerkt.

En de snelle rit werd voortgezet, nog een half uur lang, totdat tenslotte de wagen stil stond in een der noordelijke voorsteden, waar nog maar weinig gebouwd wordt.

Alles is hier nog landelijk, en men vindt er veel kleine, comfortable villaatjes, toebehoorend aan zakenlieden, die iederen dag en iederen avond meestal per auto naar en van hun werk gaan in de stad.

Het huis waarvoor de auto stilhield lag aan een zijlaan, en het was nóg maar amper voltooid. Alles blonk nog van nieuwheid. Er was een garage bij, en daarin werd de auto onmiddellijk gestald. Toen pas stapten allen uit, en Raffles begon, zich tot Henderson wendend :

— Ontdoe je onmiddellijk van deze uniform, James, want zij zou een bewijs tegen ons kunnen zijn. Verschaf je vervolgens zoo gauw je maar kunt een verfspuit, en maak deze auto een nieuw kleedje — in zijn grijze gedaante

zou ook hij ons noodlottig kunnen worden. Maak het nummer op den motor onleesbaar. Je zult zoo wel voor een paar uren werk hebben. Het is een groot geluk, dat deze plek zoo afgezonderd ligt.

Raffles nam Brand onder den arm, die een klein, ijzeren kistje droeg, voerde hem naar een der vertrekken, die slechts uiterst schaars gemeubeld waren, met het volstrekt noodige, duwde hem in een stoel, viel zelf in zulk een meubel neer, en begon :

— Men kan zeggen dat dit op het nippertje was, mijn waarde ! Welk een zonderling avontuur, en wie zou gedacht hebben, dat wij hier terecht zouden komen, na nog pas een dag geleden ter hoogte van de Azoren te hebben gevlogen !

— Het komt alles door die ellendige uitvinding van Henderson, gromde Brand ontvreden. Als jij niet had toegegeven, en met hem was opgestegen in die oude kist, voorzien van de zoogenaamde economische motor van onzen vriend, dan zouden we hier nu niet zitten ! Jawel, economisch ! Jullie waren nauwelijks in de buurt van de Azoren of de rommel begon gloeiend heet te loopen, jullie vielen met het heele geval in zee, een boot pikte jullie op, en wat blijkt ? Het is het weelderige motorjacht van Elias Harrow, den dranksmokkelaar, dat juist een wedstrijd houdt met het jacht van een collega, al even fraai en duur, jullie hebben nog moeite genoeg om je te laten opnemen door de schurken, en het einde is, dat ze merken wie je eigenlijk bent !

— Gelukkig was dat niet het einde, Brand ! Want ik vond gelegenheid, met het zendtoestel aan boord van de Hawk je hulp in te roepen, en je verloor geen seconde, maar je steeg op van ons eigen vliegveld ten Noorden van Londen en je wist ons beiden uit de klauwen van die schavuiten te redden ! Ik echter had nog kans gezien, dit waardevolle kistje buit te maken, en dat was een groot geluk, want wij kwamen hier geheel berooid aan, zonder papieren, zonder geld, in geleende kleederen, zonder het minste om ons uiterlijk te kunnen veranderen, en toen kwam nog het ergste — die sluwe schelm van een Harrow had zijn vriendjes bij de politie hier draadloos gewaarschuwd, en zoodra wij van den trein kwamen, na mijn vliegmaschine bij onzen vriend Johnston gestald te hebben, werd ik ingerekend ! Het is een buitengewoon groot geluk, dat jij en Henderson

op vrije voeten zijn gebleven, al heeft onze reus daarbij een weinigje geweld moeten gebruiken! Het was een schitterend denkbeeld van hem, de uniform van een der buiten gevecht gestelde agenten aan te trekken, en het was een dappere streek, onbeschaamd het politiebureau binnen te gaan, waar ik juist verhoord werd door commissaris Crampton, den gewaardeerden vriend van Harrow! Intusschen is de toestand nog geenszins rooskleurig! In dit kistje bevindt zich ruim twaalfduizend dollar, en dat is voor een begin voldoende, maar in dit huis kunnen wij zeker niet langer dan een paar dagen blijven, want dan komen stellig de bewoners opdagen!

— Er blijven? he rhaalde Brand toonloos. Waarvoor zouden wij hier blijven? Waarom reizen wij niet onmiddellijk weer naar het Noorden, stijgen op en keeren terug naar ons goed, oud Londen?

Raffles keek Brand met groote oogen aan, en zeide toen met een fijn glimlachje:

— Maar mijn beste Brand, wat je daar voorstelt is onmogelijk! Heb je dan geheel en al vergeten, dat de Hawk en de Wellington, de twee smokkeljachten, beladen met een grooten voorraad drank op weg zijn naar deze kusten, en hier overmorgen kunnen aankomen?

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 3 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

AAN DE KUST VAN NEW FOUNDLAND.

Wanneer Raffles een groote onderneming op touw zette, en in groote lijnen alle toebeheidselen daartoe had uitgestippeld, dan ging verder alles, tenminste wat een voorbereiding betreft, als van een leien dakje, want ieder van de beide helpers wist sedert jaren nauwkeurig, wat hij te verrichten had, en wat er van hem verwacht werd.

Binnen twee dagen had de auto een algeheele verandering ondergaan. Brand had prachtige papieren gemaakt, ten name van graaf Palmhurst, zijn secretaris Brunt. En den chauffeur Black, na een vruchtdragend bezoek, op het kantoor van een passenbureau, hetwelk echter verborgen bleef voor den bureau-chef, er waren kamers betrokken in een goed hotel, maar alleen door Raffles en Brand, terwijl Henderson afzonderlijk wou wonen, en wat zeer belangrijk was, Raffles had een klein zaakje ontdekt in de Italiaansche wijk, waar hij zich van alles had kunnen voorzien, wat er noodig zou zijn voor een vermomming, indien deze noodzakelijk mocht worden, van een ruimen koffer, met een zeer stevig slot, en van een aantal kleederen van verschillende soort. Hij had verklaard dat hij een variété-artist was, die zijn brood verdiende met „Jonge Jannen” en dat hij al zijn hebben en houden had verloren bij een spoorwegongeluk. Het is mogelijk dat de grijnslachende Italiaan hem geloofde, het is evenzeer mogelijk dat hij het niet deed, maar in ieder geval was hij de hulpvaardigheid zelve, en Raffles verliet het uitdragerijtje met een voorraad, in de koffer verpakt, die hem van het grootste nut zou kunnen zijn.

Met de fraai rood gelakte auto, al was die dan misschien nog niet volkomen droog, werd die koffer naar het hotel gebracht, en dat was dus ook al weder in orde, want het werd Raffles al zeer spoedig duidelijk dat de politie zijn spoor volkomen bijster was geworden, ofschoon er stellig nog ijverig naar hem gezocht werd. Hij had echter door Henderson, van te voren prachtig gepotlood tot een bedriegelijk natuurgelouwen neger, in verschillende winkelzaken nieuwe kleeren laten koopen, en met onnavol-

bare bekwaamheid had hij door enkele, schijnbaar eenvoudige kunstgrepen zijn gelaat zoodanig veranderd, dat een herkenning zeer moeilijk zou zijn.

Men bedenke wel dat de weinige politieagenten in dienst van den omkoopbaren en plichtvergeten commissaris Crampton Raffles slechts gezien hadden in de gedaante van een tamelijk haveloozen, slordig gekleeden en slecht geschoren man, en dat hij er nu keurig uit zag in zijn nieuwe kleederen, onberispelijk geschoren waren, en rosharig was!

Niemand kan zeggen of in een kleine stad deze vermomming voldoende zou zijn geweest — maar men houde in het oog dat New York 7 Millioen inwoners telt, dat het ontzaglijk uitgestrekt is, dat er duizenden hotels zijn, en dat het voor een stoutmoedig en bekwaam man volstrekt niet moeilijk is, zich schuil te houden in dien ontzaglijken bijenkorf.

Het hotel had een garage, plaats biedend voor wel twintig wagens, en daar werd de fraaie, roode auto met het nieuwe nummerbord onder gebracht. Henderson kreeg een eenvoudige, niet te zeer opvallende livrei, Brand verfde zijn haar zwart, en liet een klein kneveltje staan, het ijzeren kistje werd in den tuin van het nog onbewoonde huis begraven, en op den avond van den tweeden dag begaven de drie mannen zich naar het station, allen afzonderlijk, en niemand van de talrijke politieagenten daar dacht er zelfs aan, een hunner te ondervragen. Zij reisden snel naar het Noorden, stapten anderhalf uur later weder uit den trein, en begaven zich van het kleine, houten station regelrecht naar de woning van den ouden boer boer Johnston, die Raffles blindelings was toegedaan, en dien zij aantreffen op het punt staande, zich ter ruste te begeven.

En in den duisteren nacht werd de Adelaar, de wonderbare vliegmaschine van Raffles opnieuw uit zijn schuilplaats gehaald, een plaatijzeren loods, waarvan alleen Raffles en Johnston zelf een sleutel hadden. De zwijgzame boer hielp mede, het toestel naar buiten te trekken, en bij het licht van een olielamp wer-

den de draagvlakken op hun plaats bevestigd. Johnston zeide niets, vroeg niets, maar nam slechts met een handdruk afscheid, sloot de schuur weer, en begaf zich naar zijn huis.

De Adelaar had twee drijvers, die er uitzagen als reusachtige sigaren, maar tevens was het mogelijk, een onderstel met wielen door een krachtigen ruk aan een hefboom op zijn plaats te brengen, zoodat het toestel ook van een weide kon opstijgen.

En deze weide was al bijzonder beschikt, glad als een biljart, zonder een enkel kuultje!

Bijzonder groot was zij niet, maar de Adelaar behoefde immers niet meer dan een dertigtal meters, om van den grond los te komen!

Voor de drie mannen echter opstegen inspecteerde Raffles zorgvuldig, den inhoud van een lange houten kist, achter in de smalle, niet zeer gemakkelijke kajuit — want de Adelaar was een toestel voor snelheid, en niet voor comfort! Hij had tegen Johnston gezegd, dat hij wapens noodig had, en de boer had eenvoudig met het hoofd geknikt — en daar lagen dan ook, naast de karabijn van Brand, die hij in het toestel had achtergelaten een paar uitnemende, weinig gebruikte geweren, met de munitie er bij, en een drietal revolvers, echte Golts, misschien wat ouderwetsch, en niet zoo gemakkelijk te verbergen als een browning, maar zuiver schietend en verdragend.

Wat het ontplofbare gasmengsel in de cylinders betreft — er was nog een zeer groote voorraad van, voldoende om desnoods twee etmalen aan een stuk te kunnen vliegen! En Brand moest even zuchten, toen hij bedacht dat een vierde deel daarvan ruimschoots voldoende zou zijn om hem en Raffles met Henderson naar Engeland over te brengen met een snelheid van bijna 600 kilometer per uur!

Maar reeds begonnen de motoren met donderend geweld te werken, de schroef geeselde de lucht, met een sprong schoot de Adelaar vooruit, en lang voor het einde van het weiland bereikt was, verhief hij zich reeds in de lucht.

Er was nog geen volle minuut verlopen, en toen had zij reeds een zoo groote hoogte bereikt, dat het geluid van de schroef en de motoren op de aarde nauwelijks meer te hooren was.

Daarboven echter kon men zich op geen andere wijze meer verstaanbaar maken, dan door middel van een soort spreekbuis, eindigend in twee oorschelpen, die vast op de ooren sloten.

De rest moest met teekens gebeuren — of met behulp van een klein leitje en een griffel. Raffles zat aan het stuurraad en met vaste hand stuurde hij de vliegmachine noordwaarts, en in oostelijke richting.

De nacht was donker, en zeer geschikt voor de verdachte elementen, die drank wilden binnen smokkelen.

Raffles wist volstrekt niet dat Harrow en zijn mannen de smokkelwaar aan land wilden brengen, maar naar aller waarschijnlijkheid zou dat wel geschieden ten Noorden van New York, en nog waarschijnlijker op Engelsch gebied, dat wil dus zeggen in Canada.

Daarom ook stuurde hij de machine noordwaarts, met het doel zoo spoedig mogelijk de Kust te bereiken.

Hij had het weder van de laatste dagen zorgvuldig gade geslagen, en volgens zijn berekening konden de Hawk en de Wellington binnen drie uren, dus lang voor de dag zou aanbreken de Kust tot ieder bepaald punt bereikt hebben.

De Adelaar echter was er veel eerder, en binnen twintig minuten tijds waren de tweehonderd kilometer afgelegd, die het kleine plaatsje waar Johnston woonde, scheidde van de Kust ter hoogte van Montreal.

De Adelaar vloog dwars over deze nog lang niet slapende stad heen, bereikte het open water, hield aan op de zuidpunt van Nieuw Schotland, en begon van daar een zorgvuldige patrouilletocht, eerst in zuidelijke richting de kustlijn volgend op een hoogte van bijna duizend meter, en vervolgens het stuur wendend en weer voortstuwend in geweldige vaart naar het Noorden.

Bijna een uur was verstreken toen Brand, die strak naar beneden tuurde, naar de zee, Raffles bij den arm greep, en hem wees op twee eigenaardige, vaag te onderscheiden, witte strepen, die niet ver van elkander als door een onzichtbare hand over de donkergroene golven van den Oceaan werden getrokken.

De Adelaar bevond zich op dat tijdstip op ongeveer vijftig mijlen scherp ten Oosten van Kaap Race, op New Foundland.

Raffles liet de machine aanstonds in een machtigen cirkel tot op vijfhonderd meter dalen en plotseling zette het zoeklicht een groote oppervlakte van den Oceaan in een daghelder licht.

En in dat licht werden zeer duidelijk zichtbaar een tweetal slanke, zeewaardige motorbooten, de een grijs, de ander wit geschilderd, echte luxe vaartuigen met veel koperwerk,

blinkende dekken, en een aantal statiehutten.

Na een paar seconden doofde Raffles het schelle licht weer. Hij twijfelde echter geen seconde, of die twee vaartuigen waren de Hawk en de Wellington, beladen met smokkeelwaar, en op weg naar hun bestemming!

Opgewonden schreeuwde Brand in de spreekbuis:

— Zij zetten koers naar St. John!

— Maar ik denk niet dat dat hun einddoel is, Brand! riep Raffles terug. St. John is een groote havenstad, het beginpunt van de eenige spoorlijn dwars over New Foundland, en zij zullen niet zoo dwaas zijn, al is het honderdmaal Engelsch gebied, daar hun koopwaar te ontschepen, want in St. John verblijven talrijke Amerikaansche spionnen van het Amerikaansche Departement tot bestrijding van den dranksmokkel! Drie waken dag en nacht, en niet alleen in die stad, dat verzeker ik je! Overigens — de Engelsche autoriteiten in St. John zouden hen evengoed zeer hooge invoerrechten laten betalen, en dat geld willen zij waarschijnlijk allertiefst in hun zak houden! Wij zullen het overigens spoedig genoeg zien.

Het kon niet anders, of het machtig geluid van den motor was daar beneden op de schepen gehoord, en een oogenblik was het, alsof zij aarzelden en vaart minderden. Toen echter, en blijkbaar zoo snel mogelijk hervatten zij hun tocht, en binnen een half uur was het duidelijk dat de beide schepen inderdaad aanhielden op St. John, waarvan de lichten reeds duidelijk zichtbaar waren.

De Adelaar bleef in groote kringen en op groote hoogte rondvliegen, nu en dan het zoeklicht ontstekend, totdat Brand weer schreeuwde:

— Waarom waarschuwen wij niet draadloos de kustwachten?

— Een vreemde vraag! Omdat die beslag zouden leggen op den voorraad, en waar blijft dan mijn voordeel? Geloof je soms dat ik louter voor mijn genoegen mijn nachtrust offer? Mijnheer Harrow is nu gewond, maar zijn vrienden zullen nog van mij hooren!

— Maar wat moeten wij in 's hemelsnaam met die kisten drank uitvoeren, gesteld dat zij ons in handen vallen?

— Mijn waarde Brand — wij zullen die kisten zelfs niet aanraken, maar rustig afwachten totdat zij gemakkelijker te hanteeren zijn — in den vorm van het geld, dat de afnemers, waarschijnlijk aan de Canadeesche grens, of misschien wel in New York er voor zullen moeten betalen!

Brand zweeg. Het kwam hem bijna onmogelijk voor, die beide schepen zoo lang te blijven volgen, tot zij ergens voor anker zouden zijn gegaan. Als de schelmen merkten dat de vlieg-machine niet week, zouden zij eenvoudig blijven rondvaren. In het ergste geval zouden zij, als de dag aanbrak, den voorraad over boord werpen.

Toen viel hem echter plotseling in, dat de voorraad benzine aan boord van die schepen niet onuitputtelijk was, dat de reis van de Azoren zeer lang is, en dat de Hawk en de Wellington ten slotte wel verplicht waren, een haven, of althans een veilige schuilplaats aan de Kust op te zoeken.

En de gebeurtenissen zouden hem al spoedig in het gelijk stellen.

Het kon omstreeks half twee in den nacht zijn, toen de beide vaartuigen den Noord-Oosthoek van New Foundland omvoeren, St. John lieten liggen, en koers schenen te zetten naar de Drieëenheids-Baai.

Maar ook deze scheen hun te gevaarlijk te zijn, en zij gingen steeds verder, thans weer naar het Westen, rondden de beide eilandjes die gelegen zijn bij den ingang van de Baai van Onze Lieve Vrouwe en schenen aanstalten te maken, deze zeer ruime Baai binnen te varen.

— Wat zoeken zij hier? schreeuwde Brand verbaasd door de spreekbuis.

— Dat vraag ik mij zelf ook af! Zij zijn ver van de spoorlijn, en gebaande wegen zijn hier schaarsch. Vermoedelijk is hun benzinevoorraad uitgeput, en willen zij trachten, eerst nieuwen voorraad te krijgen. Het kan onmogelijk hun doel zijn, op New Foundland te blijven, en vroeg of laat moeten zij dus de Straat van Belle Isle oversteken, die het vaste land scheidt van New Foundland! Eenmaal in Canada hebben zij middelen genoeg om verder te komen, al treft men op die breedte nog steeds geen spoorlijnen aan. Zonderling genoeg is geheel Quebec nog geheel ontbloot van dit allereerste kenmerk van beschaving! En dat is een oppervlakte van eenige millioenen vierkante kilometers!

Terwijl hij sprak bleef Raffles de beide vaartuigen scherp in het oog houden.

Zij waren het eilandje Fago reeds lang voorbij, en bevonden zich nu tusschen de hooge rotsmuren, die aan weerszijden, in het Westen en het Oosten, de baai omsluiten. De oever van deze baai is zeer grillig gevormd en vormt tal van inhammen, waarvan er een, als een reusachtige vinger in zuidelijke richting wijst, en

doorloopt tot bijna aan den eenigen spoorweg dien New Foundland telt, en die loopt van St. John naar Point Basque, dwars over het eiland heen.

Aan het einde van dien vingervormigen inham ligt een klein plaatsje van ongeveer duizend inwoners. Het was niet onmogelijk dat de smokkelaars zouden trachten, daar hun uitgeputten benzinevoorraad aan te vullen. Dat zij daar zouden blijven liggen, had geen doel, en was dus ondenkbaar. De drank moest stellig verder dan het eiland New Foundland bezorgd worden, daar er hier geen afzetgebied voor was.

De Adelaar hield zich op een veilige hoogte, ofschoon Raffles er van overtuigd was dat de Hawk toch geen gebruik zou durven maken van de mitrailleur, die het schip aan boord had — verondersteld, dat de opvarenden er in geslaagd waren, dit schietwerktuig te herstellen, hetwelk Raffles zelf eenige dagen tevoren met een welgericht schot buiten dienst had gesteld.

Dat de smokkelaars kennis droegen van de aanwezigheid van de vliegmaschine kon geen oogenblik betwijfeld worden. Daartoe had de Adelaar de beide schepen te lang en te hardnekkig gevolgd.

Maar daar boven kon men des te duidelijker zien hoe de twee stippen daar beneden, of nog beter gezegd de twee schuimstrepen zich langzaam naar de Kust toe bewogen, en eindelijk tot rust schenen te komen heel diep onder in de baai, die als het ware een zak vormde.

Zij waren nu zeker voor anker gegaan, want de witte zogstrepen vervaagden snel, en verdwenen tenslotte, ten bewijze dat de schepen onbeweeglijk stil lagen.

En het was nu ook wel bijna zeker dat gebrek aan benzine de beide kapiteins gedwongen had tot dit gevaarlijk oponthoud.

Raffles zette den motor onmiddellijk af, en het geweldig geraas stierf snel weg. In een lange glijvlucht daalde de trotsche kuntvogel en bereikte de oppervlakte van de rustige golven in de baai op een paar mijlen uit de kust.

Brand stapte dadelijk op een der drijvers en liet het pijllood vallen dat een diepte aangaf van omstreeks twee vademen. Gevaar voor een noodlottige aanraking met ondergelopen klippen was er dus niet, en snel liet Brand het kleine anker vallen.

De vliegmaschine lag nu wel een twintigtal mijlen van de plek, waar de twee booten geankerd lagen, maar vlak bij den oever van de baai. Het was nu hoog water, en als zij wilden wachten zouden zij over een uur of drie naar de kust kunnen waden, en het water zou niet veel hoger dan hun knieën reiken.

Maar Raffles had volstrekt geen lust om te wachten. Het was alsof hij was aangegrepen door een onstilbare begeerte, om zich te meten met die dranksmokkelaars, die bandieten van de ergste soort bleken te zijn, onder het dunne laagje uiterlijke beschaving, en onder hun fraaie, dure kleederen.

En zoo werd dan spoedig de kleine, vouwbare boot te voorschijn gehaald, en met behulp daarvan begaven Brand en Raffles zich aan land, goed gewapend, terwijl Henderson last kreeg, waakzaam te zijn, en vooral goed te letten op de overeengekomen seinen.

Het was bijna half drie, toen de twee vrienden langs de rotsachtige kunst voortspoedden, in de richting van de beide smokkelschepen.

Wilt u Uw vriend of U zeven
 een welkome geschenk geven koop dan een
 blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

ONDERWEG NAAR NEW YORK.

Op korten afstand pinkten de lichtjes van een klein dorp, en daarheen begaven de twee vrienden zich het eerst, omdat er niet aan te denken viel, den langen afstand te voet af te leggen. Zij moesten dus een of ander voertuig trachten te huren, als het kon een auto. Want Raffles wist dat er een vrij goeden weg liep van dit plaatsje rondom de baai heen, en die den oever als het ware op den voet volgde.

Binnen een kwartier hadden zij het dorp bereikt, en het geluk was hun gunstig, want het eerste het beste huis bleek een soort van uitspanning te zijn, volgens een opschrift op een bord werden er bootjes, hengels, paarden, en ook een auto verhuurd.

Raffles trok hard aan de schel, de eigenaar ontwaakte, en daar hij een warmbloedig man was, was bijna de zaak nog geheel mislukt, daar hij het zeer onwelvoeglijk noemde een hardwerkend man in zijn nachtrust te stroen. De brave man veranderde echter aanstonds van zienswijze, toen Raffles het bedrag noemde, dat hij voor de huur van een auto wilde betalen.

Natuurlijk was dit alles eenigszins verdacht, maar de eigenaar van de uitspanning was een zakenman, de tijden waren slecht, de geboden som was hoog — en het een bij het ander gevoegd deed hem heenstappen over de bezwaren die hij anders wellicht bij zich had voelen oprijzen.

Zoo schoot de man dan haastig een paar kleedingstukken aan, want hij zelf wilde zijn „Oogappel” zooals hij het oude, strakke Fordje noemde besturen en weer terug brengen.

En dan moest hij ook de helft van de huursom vooruit hebben, zoo bedong hij.

Nog geen tien minuten later werd er een voertuig te voorschijn gehaald, uit een soort van loodsje, waarvan de aanschouwing de beide vrienden elkander met een veelbetekenenden glimlach deden aanzien.

— Geloof U dat deze oude dame twintig mijlen aan een stuk zal kunnen loopen, mijn waarde heer? vroeg Raffles, het vervelooze,

scheef gezakte wagentje wantrouwend be-
kijkend.

— Twintig? Op zijn minst dertig! antwoordde eigenaar verontwaardigd. Suse is zeker niet zoo jong meer, maar ze lapt het hem nog, dat verzeker ik U! Op een gladden weg, en met den wind achter loopt zij nog makkelijk 50 K.M. per uur!

— Dat is een formidabele snelheid voor zulk een oude dame! zeide Brand, die moeite had, niet in lachten uit te barsten.

— Waar moeten de heeren zijn? vroeg de cafehouder, zich bukkend naar den zwengel, en na den benzinehouder te hebben gevuld.

— Volg den weg tot aan de Zuidkust van de Baai, ongeveer in het midden, dat is voldoende! Heeft de wagen lichten?

— Er zijn twee lampen, maar er brandt er maar een van, en niet zoo heel helder! moest de eigenaar bekennen. Maar stel U gerust, ik ken den weg!

— Daar vertrouw ik stellig op! Als die slecht brandende lamp op een gegeven oogenblik mocht zijn uitgaan, zou ik U daarvan volstrekt geen verwijt van maken! Wij zijn immers gereed?

— U ziet wel dat Suse staat te trillen van verlangen om aan den slag te gaan!

— Ik krijg eerder den indruk dat zij trilt van rheumatiek, bromde Brand hoofdschuddend voor zich heen. En ik ben blij dat Henderson den tocht niet mee maakt, want zijn gewicht zou het arme, oude besje zeker niet hebben kunnen dragen! Het ziet er uit alsof het van bordpapier is gemaakt.

Maar het Fordje, al mocht het dan alle uiterlijke schoon derven, hield zich werkelijk kranig, en stooft over den den weg met een snelheid, die misschien wel geen 50 kilometers bedroeg, maar die toch ruimschoots voldoende was, om Raffles en Brand binnen het half uur te brengen naar den versten uithoek van de baai.

Bijna voortdurend hadden zij het uitzicht

gehad over het kalme, bijna onbewogen water van dezen grooten inham. Sldchts nu en dan drong zich een huis of een groepje boomen tusschen den oever en den rijweg.

Raffles had scherp uitgezien, en nu legde hij plotseling zijn hand op den arm van den auto-eigenaar, en zeide op een eigenaardigen toon:

— Wij mogen niet te veel vergen van die bejaarde lamp! Doof die ook maar wat ik U verzoeken mag!

De eigenaar trachtte de gelaatstrekken van zijn zonderlingen huurder te onderscheiden, maar dat ging niet in de dichte duisternis. Maar welk een uitnemend zakenman hij was, bewees hij toch aanstonds door langs zijn neus op te merken:

— Heelemaal in het donker rijden is niet zonder gevaar! Dat verhoogt natuurlijk de huurprijs! Acht U dat ook niet billijk?

— Volmaakt billijk! Zullen wij zeggen dat het den huurprijs met tien dollar verhoogt?

Voor zijn leeftijd heel vlug en zonder een woord te verspillen kwam Suzes eigenaar van zijn plaats, en deed de eenige lamp uit, want dat ging zoo maar niet van achter het wiel af!

Zoodra hij weer had plaats genomen vervolgde Raffles, weer met dien eigenaardigen klank in zijn stem:

— Ik heb nog een verzoek. Deze tomeloze snelheid zou wel eens ongelukken kunnen veroorzaken in de duisternis. Rijdt dus wat langzamer.

De eigenaar gehoorzaamde, en zonder al te veel leven te maken rolde het oude wagentje over den weg, totdat Raffles plotseling zeide:

— Stop nu maar! De rest van de weg leggen mijn vriend en ik te voet af.

Er was volstrekt niets te zien in den omtrek, geen enkel huis, ook geen zijweg, en alleen maar water met in de verte een paar schepen, naar het leek. Maar de eigenaar was niet nieuwsgierig, en vroeg niets. Hij wilde ook volstrekt niet weten waarom zijn late bezoeker, toen hij een zaklantaarn aanknippte om bij het licht daarvan het bedongen bedrag uit te betalen diep bukde, achter een boschje struikgewas, en met den rug naar de baai toegewend. Neen, de tijden waren er werkelijk niet naar om al te veel vragen te stellen!

En met een huursom in zijn zak, twintig maal hooger dan hij steeds placht te eischen, met nog tien dollar voor het rijden in de duisternis er bij, klom hij weer op zijn zetel, liet het Fordje niet zonder moeite keeren, en reed zielsvergenoegd weg.

Raffles keek het voertuig een oogenblikje na, tot er niets meer van te zien viel, en zeide met een lachje:

— Een uit velen! Ik geloof niet dat er nog zeer veel menschen bestaan, die willen weten op welke wijze zij geld in handen krijgen. De hoofdzaak is dat het er in komt. Maar dit alles zal veranderen, Brand, en wel binnen kort, als niet alle teekenen bedriegen! Een vreeselijke omwenteling is op komst, monsterachtiger dan iemand zich thans kan verbeelden en ik denk dat wij ze nog wel beleven zullen ook. Maar komaan, het is niet de plaats en de tijd om daarover te praten.

— Bedrieg ik mij of liggen daar de schepen met gedoofde lichten?

— Je bedriegt je niet, Brand! Dat moeten de Hawk en de Wellington zijn! Zij liggen omstreeks vijftig meters uit de kust, alleen op hun vooranker, om onmiddellijk te kunnen wegvaren als het water te veel zou zakken. Degenen die de benzine moeten bezorgen zullen wel niet zoo heel spoedig kunnen terugzijn, want de stad — ik weet werkelijk niet hoe zij heet — ligt zeker een uur gaans van de plek waar de twee booten voor anker zijn gegaan.

— Wat zijn eigenlijk je voornemens? vroeg Brand, toen zij zich voorzichtig op weg begaven, ditmaal weer langs den rotsigen oever van de baai.

— Ik heb nog geen vast plan. Het liefst zou ik pogen, mij aan boord van de Wellington te verschuilen, die heel wat grooter is dan de Hawk, want op die wijze zouden wij het beste ontdekken, wat eigenlijk het doel is van de smokkelschepen.

— En Henderson?

— Die heeft een opdracht, de schepen weer te volgen, als het moet bij daglicht, als ik binnen een bepaalden tijd niet ben teruggekeerd.

Brand poogde te zien wat er op het gelaat van Raffles te lezen viel, maar het was hem onmogelijk. Hij vroeg op zachten toon:

— Je weet dat het ditmaal om ons leven gaat, Edward?

— Dat weet ik, Brand! Doen wij wel ooit iets, waarbij ons leven niet onmiddellijk op het spel staan? Maar ik wil je volstrekt niet dwingen om mij te vergezellen.

— Je doet me pijn met zulke woorden, dat weet je! Als je je in levensgevaar wilt storten — en dat met geen ander doel dan een troep schurken te bestrijden, dan zal ik je toch volgen, zooals ik het steeds gedaan heb!

— De strijd tegen dit ontuig is nooit nutteloos, Brand! Helaas — ik alleen zal het niet kunnen uitroeien. En laten wij nu gaan, want over een uur is het dag!

Het smalle pad over de rotsen steeg, en hier en daar moesten de beide mannen zelfs kruipend voortgaan, daar hunne gedaanten al te sterk afstaken tegen de lucht, die zeer langzaam wisselde van tint, en in het Oosten lichter werd.

De baai zelve echter was nog in duisternis gedompeld, daar de hooge bergen dat licht tegen hielden, en daarvan moesten zij gebruik maken. Voorzichtig klauterden zij omlaag, aan den kant van het water, en bereikten den oever, als bezaaid met groote rotsblokken, sommige een meter en meer hoog. Bukkend daartusschen voortkruipend naderden zij hoe langer hoe meer de plek, waar de twee schepen met gedoofde lichten als reusachtige walvischen op het water schenen te slapen.

En tenslotte waren zij zoo dicht bij, dat zij de zwakke geruchten aan boord van de Wellington, die het dichtst bij den oever lag konden hooren in de nachtelijke stilte. Een man scheen met regelmatige stappen op het dek heen en weer te loopen. Op ongeveer dertig passen van hen verwijderd lag een sloep, geheel verlaten en het kon niet anders of dat kleine vaartuig had de lieden aan boord gebracht, die de benzine waren gaan halen.

Niet ver achter hen moest de grootere weg loopen, want een paar malen reed met groot geraas een zware vrachtauto voorbij, zeker beladen met marktwaren, en afkomstig van een der groote hoeven, die hier en daar verspreid lagen over de vlakke.

En voor het overige niets dan de barre rotsen, geheel naakt, zonder een grassprietje.

Raffles begon zich rustig te ontkleeden, vouwde zijn kleederen tot een klein stapeltje, en bevestigde die tenslotte met behulp van een riem boven op zijn hoofd. De revolver legde hij boven op, met het zeildoeken taschje vol patronen.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd, en toen begaven de beide mannen zich voorzichtig te water, en zij bemerkten dat het zandige strand langzaam afgloeide, totdat het water eindelijk zoo hoog was, dat zij dreven. Maar op dat oogenblik waren zij zeker ook niet meer dan een twintigtal meters van de Wellington verwijderd. Langzaam en zoo zacht mogelijk, alleen hun armen gebruikend onder water, zwommen zij in een boog om het schip heen, wel wetend

dat de waker, die nog altijd op en neer liep, den blik gevestigd zou houden op de kust, in de richting van de stad vanwaar de mannen met de benzine moesten komen.

De Wellington was gebouwd als kruiser, en het dek van het achterschip bevond zich op zijn hoogst een meter boven het water. Het vrij afnemend tij richtte de voorsteven loodrecht op de kust, en de stroom was tamelijk sterk. De twee mannen lieten zich zachtjes voortdrijven langs de romp van het vaartuig, totdat hun tastende handen steun vonden — en dat geschiedde pas vlak bij den achtersteven, toen zij een afhangend dik eind touw konden grijpen, dat aan een der bolders was bevestigd.

Raffles trok zich het eerst op aan dit touw, schoof zich op het lage dek, onder de koperen reeling door, en bleef roerloos liggen, totdat hij Brand naast zich voelde.

Het was vrij koud, en zij wreven hunne lichamen zoo goed als het ging met hunne handen droog, om vervolgens, steeds liggend, zoo snel zij konden hun kleederen weer aan te trekken, die slechts weinig door het water bespat waren.

Dit alles zou zeker niet zoo goed gelukt zijn als de nacht minder duister was geweest, als niet alle lichten gedoofd waren, en als niet een groot deel van de bemanning zich aan wal had begeven.

Brand bracht zijn mond vlak aan het oor van Raffles en fluisterde hem in :

— Ik geloof zoo waar dat er niet meer dan een enkele bewaker aan boord is! Hoogstens zijn er twee of drie mannen. Waarom maken wij ons eenvoudig niet van het schip meester?

— Dat zou inderdaad niet zoo moeilijk zijn, Brand — maar wat wil je er vervolgens mee uitvoeren? Je denkt toch zeker niet dat ik den gesmokkelden drank zelf ga verkoopen? En waar moet ik mij ontdoen van het schip?

— Dat is waar — dat zou zeer bezwaarlijk zijn! fluisterde Brand weer.

— En dan vergeten we nog een kleinigheid — er is geen druppel benzine aan boord, hernam Raffles weer. Neen, het is beter, dat wij ons kalm door de schurken laten brengen naar de plek waar zij de afnemers van den drank denken te ontmoeten. Ik denk dat die reeds met groot verlangen uitzien naar hun komst! En als ik mij niet sterk vergis, naderen zij daar reeds met de onmisbare brandstof!

Inderdaad klonk door den nacht weer het gerucht van een motor, dat snel in kracht toenam. Eensklaps zweeg het, op korten afstand van de kust.

Van de plek waar de twee vrienden op het dek lagen uitgestrekt konden zij volstrekt niets zien, ook niet van de rest van het vaartuig, want vlak voor hen verhief zich de wand van de achterkajuit die de geheele breedte van het schip innam. Men moest dus door deze kajuit heen om eerst het middenschip, en vervolgens de voorplecht te bereiken. De stuurmanshut bevond zich midscheeps, en van zijn plaats moest men het geheele vaartuig gemakkelijk kunnen overzien. Het was dus nu zaak, vóór het geheel licht was, een plekje op te zoeken, waar de beide mannen niet zoo spoedig ontdekt zouden worden.

De achterkajuit had een middendeur, en Raffles opende die voorzichtig. Het trad in een smalle gang, flauwtjes verlicht door een plafondlamp achter melkglas. Links en rechts bevonden zich kooien, telkens twee boven elkaar geplaatst. De rechtsche waren leeg, maar in de twee linksche kooien lagen twee vrouwen vast te slapen, die zich van het geheele geval niets schenen aan te trekken, en op hun nachtrust schenen te staan.

Het licht straalde zachtjes neer op hun gelaat, en even ging er een schok door het lichaam van Raffles, toen hij de vrouw in de onderste kooi herkende. Het was Eleonore Seymour, bijgenaamd „Scarlet Elly” een van de gevaarlijkste vrouwen, die ooit lid van een bende was geweest, en die al driemaal had terecht gestaan voor een politierechter, maar telkens weer op vrije voeten was gesteld — wegens gebrek aan bewijs, naar het heette, maar Raffles was vast overtuigd, dat er tusschen dit schepsel en een invloedrijk, geducht politicus banden bestonden die haar zoo goed als onschendbaar schenen te maken — tenminste in dat deel van New York, waar haar vrienden op dat tijdstip opereerden.

Raffles keek een kort oogenblik naar het met een soort zalf besmeerde, witte gezicht, de rechte lijn van de gitzwarte wenkbrauwen, en naar de groeven die er liepen van de neusvleugels naar den mond, en die zelfs de zalf niet konden bedekken. Om de kin was een elastieken band bevestigd, en voor een wijle voelde Raffles iets als medelijden met dit schepsel, dat de eerste jeugd al voorbij was, en dat met deze hulpmiddelen wanhopig de liefde poogde vast te houden van wie weet welken schurk, aan wiens lot zij het hare verbonden had.

De andere vrouw kende Raffles volstrekt niet. Zij kon zeker niet veel ouder zijn dan een jaar of twintig, en zooals zij daar sliep, met het

hoofd op den arm, maakte zij een indruk van frischheid en onschuld.

Raffles gaf Brand een wenk, en zoo voorzichtig als zij maar konden, slopen zij langs die gevaarlijke plek. Ook Brand had de vrouw herkend, met wie Raffles en hij omstreeks anderhalf jaar te voren in aanraking waren gekomen, en hij wist maar al te goed dat dat schepsel hun dood wenschte.

Hij haalde dan ook pas verlicht weer adem, toen zij de kleine kajuit achter zich hadden gelaten, en door de tweede deur weer in de vrije lucht kwamen.

Daar binnen, in het kleine hokje had een lucht gehangen, die hem bijna onpasselijk maakte — een lucht van toiletmiddeltjes, op zonderlinge wijze vermengd met die van drank!

En nu werd het gevaarlijk, want zij hadden nu het middendek bereikt en stonden aan den voet van het lage trapje, zes treden hoog, dat naar de campagne voerde, bestemd voor den kapitein, die waarschijnlijk tevens stuurman zou zijn, want vaag konden zij door de ruiten van het glazen vertrekje heen den omtrek zien van het stuurrad.

Rechts en links kon men deze campagne passeeren, door eerst twee treden af te gaan, en dan het gangpad te volgen. Aan weerskanten bevond zich midden in den zijwand een deur, en de eene daarvan gaf toegang tot de kapiteinshut de andere tot twee naast elkander gelegen statiehutten.

Hier stonden de twee mannen stil en luisterden aandachtig. Langzamerhand werd het licht. Over een kwartier zouden zij stellig gezien worden, als zij bleven waar zij waren. Van de kust klonk hoe langer hoe duidelijker het motorgeronk, tot het plotseling zweeg.

De voetstappen op het voordek kwamen naderbij, en rees strekte Brand de hand uit naar zijn revolver, maar Raffles legde zijn sterke vingers om zijn arm, en zoo stonden zij een oogenblik doodstil.

De voetstappen van den waker, hielden op terzijde van de campagne, in een der smalle doorgangen. Raffles had reeds opgemerkt dat zich daar de valreep bevond, een weinig meer naar het achterschip.

Van waar zij stonden konden zij nog juist de hand en een stuk van den arm van den man zien, toen hij dien ophief om een fluitje naar den mond te brengen.

Zacht klonk het waarschuwend sein door den nacht.

Snel duwde Raffles Brand den anderen door-

gang in, en zoo bereikten zij het voorschip, dat nu geheel verlaten was.

Daar de voorsteeven recht naar de kust was gericht, konden zij vrij duidelijk zien wat er zich daar afspeelde.

Op den weg was een vrij groote auto zichtbaar, en op de plek waar de vlet gemeerd lag, bewogen zich vage gestalten. Zij hadden nog een minuut of tien, en zeker niet veel meer om zich te verbergen.

De beide mannen hadden zich plat op het dek uitgestrekt, en schoven zich snel naar voren, totdat Raffles zich als een slang naar beneden liet glijden langs het houten trapje, dat naar het vooronder voerde.

Brand volgde hem, en hier bevonden zij zich opnieuw in een tastbare duisternis.

De teerlucht bewees dat zij dicht bij de plek waren waar het touwwerk werd bewaard, en inderdaad had Raffles vrij spoedig het deurtje gevonden van een klein hokje, nauwelijks een meter in het vierkant, waar een paar rollen touw op den grond lagen, en een paar bussen met teer en verf stonden.

— Moeten wij hier in? vroeg Brand fluis-terend.

— Ik vrees dat er geen andere schuilplaatsen zijn, mijn waarde!

— Maar wij zullen hier stikken!

— Niet als wij de deur op een kier laten! En dat kan, zoodra de boot weder vaart. Wie zou hier iets zoeken? Niemand komt hier — zie maar, zelfs spinnen hebben het de moeite waard gevonden, hier hun netten op te hangen!

— Ik denk dat deze weg alleen gevolgd wordt, door den man die in de machinekamer moet zijn.

— Maar waar is de drank?

— Die zal wel in het achterschip geborgen zijn, onder een loozen vloer!

— Kom Brand, want wij hebben werkelijk geen keus.

Dat zag Brand ook wel in, en zuchtend trad hij in het kleine hokje, zoo laag dat zij er zelfs niet overeind konden staan, en op den vloer

moesten neerhurken. Een patrijspoort had het niet, en het was dus ook niet te zien wat er daar buiten gebeurde.

Daarentegen was het duidelijk te hooren, door de kier van de deur heen.

Aan een lichten schok bemerkten de beide vrienden na korten tijd dat de sloep het vaartuig had besrikt. Er klonk verward geroep, en dadelijk daarop klonken er meerdere voetstappen boven hun hoofd.

Een oogenblikje daarna waren zij beiden op de been, en stonden in gebukte houding, de revolver in de vuist, want het trapje kraakte onder de voetstappen van verscheidene mannen, misschien twee of drie, het werd licht in het smalle gangetje, en een paar gedaanten die iets droegen schoven langs de deurkier.

Niet lang daarna kwamen zij weer terug, nu met leege handen, en gingen het trapje weer op. Weer klonken de verwarde stemmen door elkaar, een geluid van knarsende raderen, een kort bevel, en het piepen van metaal — waarschijnlijk de davids, die rondraaiden in hun spullen, en waaraan zoeven de vlet was opgetrokken.

En toen, zoo duidelijk alsof het vlak bij hen was, liep de ankerketting door het kluisgat, en met een bons viel het opgehaalde anker tegen de stalen scheepshuid. Er werd blijkbaar haast gemaakt met het vertrek.

Eensklaps begon het heele vaartuig over zijn geheele lengte als het ware te sidderen, en met een machtig gedreun begonnen de motoren te werken.

De laatste man had het licht in het gangetje weer gedoofd, maar een was er waarschijnlijk achtergebleven in de kleine machinekamer, waar de motoren waren opgesteld.

Raffles opende voorzichtig het deurtje wat wijder. Onduidelijk kon hij de bovenste treden van het trapje onderscheiden.

De morgen was aangebroken.

De Wellington was onderweg naar de kust, onderweg naar New York, het reusachtige, gevaarlijke, monsterachtige New York!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

IN DE KLAUWEN VAN DEN DOOD.

De Wellington was onderweg naar de kust, onderweg naar New York, het reusachtige, gevaarlijke, monsterachtige New York!

De Wellington voer snel de Baai uit, waarschijnlijk begeerig om uit het gezicht te zijn, voor de zon aan den hemel kwam, en zou waarschijnlijk wel op den voet gevolgd worden de Hawk.

Het schip liep waarschijnlijk op zijn grootste snelheid, en de kapitein, wie het ook mocht zijn scheen er alles op gezet te hebben, den verloren tijd in te halen.

Die kapitein was een zeer zonderling personage, en zoo op het eerste gezicht kon men niet begrijpen, dat hij niet alleen het bevel voerde over een zeewaardige motorboot, maar ook over een achtstal voor niets terugdeinzende schurken, die een menschenleven niet telden.

Hij mat ternauwernood vijf voet, en hij zag er uit als een Duitsch onderwijzertje, uit een of ander spotblad. Zijn kleederen waren te wijd en zaten slordig, hij droeg een stalen brilletje, dat wat scheef zat, hij had smalle schouders, en een ingevallen borst.

Bij den eersten aanblik leek zijn gezicht onbeduidend, met zijn vale kleur, het ijle puntbaardje, van onbestemden kleur, en het rafelig neerhangende, touwkleurige snorretje. Het voorhoofd was laag, en van wenkbrauwen was niet veel te zien.

Maar wie door de brillenglazen in de waterblauwe oogen keek, en goed keek, die zag iets dat hem schrik moest aanjagen, want die oogen waren bijna onmenschelijk van koele wreedheid en ziekelijke begeerte om te vernietigen. Zoo waren zij niet altijd echter, en soms hadden zij zelfs iets droomerigs, naar het leek. Maar eensklaps kon de uitdrukking veranderen, werd de blik starend en kregen de oogen iets van die van een luipaard, die u pal in het gelaat ziet, door de tralies van een kooi. Tegelijkertijd vertoonde zich dan om de dunne lippen een vage glimlach en dat maakte een terugstootenden indruk, naast den stekenden, staalkouden blik van de oogen.

De man had een paar aanwendsels, die hem

nog zonderlinger deden schijnen. Hij had de gewoonte, onder het spreken zijn neus tusschen duim en wijsvinger te vatten, en er hard aan te trekken, terwijl hij het hoofd schudde.

Over het algemeen waren zijn handen nooit in rust, en peuterden aan zijn eigen knopen of die van den man met wien hij sprak.

Zijn gezicht, en face en en profil, stond zeker in tien misdadigers-albums, maar voor het oogenblik was hij weer op vrije voeten, na pas vijf maanden te voren een langdurige gevangenisstraf te hebben geboet. Zijn vijanden zeiden van hem, dat hij eigenlijk al lang had moeten hangen — hetgeen niet ver van de waarheid was — en zijn vrienden verklaarden lachend, dat hij misschien de galg zou misloopen, maar heel zeker niet den electrischen stoel.

Dit was Jesse Kelly, bijgenaamd „De Schoolmeester”.

Hij was zeker al vijf en vijftig jaar, waarschijnlijk zelfs ouder, maar hij was zooveen met de vlugheid van een aap het trapje naar de campagne opgewipt, en daar stond hij nu, met het roer in zijn kleine, maar blijkbaar zeer sterke handen. Zijn scherpe oogen doorboorden de morgenschemering, en nu en dan riep hij kortaf een bevel in het mondstuk van de spreekbuis, die schuin voor hem geplaatst was.

Het was hoog tijd dat de vaartuigen hun ligplaats verlaten hadden, want het water liep snel terug, en een half uur later zouden zij op het droge hebben gezeten.

Jesse Kelly schoof zijn geruit deukhoedje van tweed wat achterover op zijn zonderling gevormd vogelkopje, plukte aan zijn vlassig baardje, duwde zijn neus heen en weer, tot de punt er rood van zag, en grijnslachte tevreden.

Nu en dan keek hij achterom, naar de Hawk, die trouw in het kielzog voer van haar grooteren broeder, die den weg scheen te wijzen.

De zon aan de kim zou verrijzen, toen de Wellington tenslotte de Baai uitvoer, en aanstonds den steven naar het Westen wendde.

De tijd verstreek, en het was klaar dag toen de twee vrouwen, geuwend en zich uittrekkend.

het dek betraden, en langzaam naar de campagne drentelden.

Alles voorspelde een verrukkelijk mooie dag, en een kort oogenblik leunden de beide vrouwen over de lage verschansing van het middenschip en tuurden in het kristalheldere water, waarover de zon schuin haar stralen zond.

Scarlet Elly wendde na eenige oogenblikken langzaam het hoofd om, keek naar den kleinen man aan het stuurwiel, en zeide schamper:

— Ik besta weer niet voor hem!

— Het zal wel anders en beter worden, Elly! zeide het meisje naast haar op zachten toon.

— Neen, Maisy, het wordt *niet* anders, vrees ik — en dat zal voor vrij wat menschen niet aangenaam zijn. Zie je, ik laat mij nu eenmaal niet in den hoek dringen. Jesse weet dat ook wel, maar hij denkt dat het er niet op aankomt! O hij is heel sterk, mijn vriend Jesse, maar hij kent mij toch nog niet goed! Zie je wel, hoe hij je aanstaart?

Het meisje naast haar werd eerst bloedrood, daarna wit als een laken, en stotterde angstig, met afgewend hoofd:

— Het is mijn schuld niet, Elly! Werkelijk, ik kan er niets aan doen!

— Misschien! Ik weet dat zoo niet. Maar de uitwerking blijft precies hetzelfde. Ik had liever gehad, dat jij op deze reis niet mee was gegaan, Maisy. Jij bent een erg gevaarlijke mededingster — dat kan ik je onder vier oogen wel zeggen. Jesse is al vijf en vijftig, maar hij is nog zoo levendig als een springveer, als een kangeroe, en hij vindt mij te oud, dat is duidelijk te merken!

— O neen, Elly, werkelijk niet! zei het meisje nog altijd op angstigen toon. Hij let heelemaal niet op mij. Het zal wel gauw weer goed tusschen jullie worden.

Het was alsof de andere vrouw deze woorden zelfs niet gehoord had. Zij keek Maisy met een strakken, somberen blik, lang aan, en vroeg toen plotseling:

— Zou jij ja zeggen, als hij je vroeg?

— Nooit! riep Maisy, bijna heftig. Wees daar maar nooit bang voor. Ik ben bij zijn troep, maar daarbij blijft het ook. Och, Elly, het is zoo akelig, als je mij zoo aankijkt! Nog eens — het is mijn schuld niet!

— Je ontloopt hem niet genoeg! zeide de andere vrouw ruw. Ik zie je wel eens tegen hem lachen. Pas op, Maisy — neem je in acht! Ik ken geen vriendschap meer, als mijn trots

gekrenkt wordt! Ik heb je uit de goot opge-raapt, is dat niet zoo?

— Het is zoo — ik zou ten onder zijn gegaan, als jij me een jaar geleden de hand niet had toegestoken. Het was afschuwelijk....

— Als je me daar een beetje dankbaar voor bent, snauw hem dan af, scheld hem uit, verzet je!

Even huiverde het meisje, met een schichtigen blik naar den kleinen man daar boven op de campagne, naar zijn smalle, afhangende schouders, en zijn vogelprofiel met den grooten, krommen neus.

Toen zei ze zacht:

— Laten wij er asjeblijft niet meer over praten. Ik ben zoo vreeselijk bang voor hem. Hij mocht ons eens hooren. Laten wij wat naar het voorschip gaan, en naar de zee kijken.

Langzaam drentelden de twee vrouwen naar voren. Hun gummizolen dempten ieder geluid van hun kleine voeten. Zonder een woord te spreken gingen zij vlak bij het trapje naast elkander zitten in een paar gemakkelijke, rieten stoelen.

Er verliep bijna een half uur, zonder dat een van haar iets gezegd had, en juist wilde Maisy den mond openen om een opmerking te maken, toen van ergens onder uit het schip een zeer zonderling geluid kwam.

Iemand nieste heftig, en scheen niettemin alle moeite te doen, dat geluid te dempen.

Het meisje wilde een uitroep van verbazing laten hooren, maar bliksemsnel legde Scarlet Elly haar hand op haar mond, en boog zich, met een uitdrukking van de grootste verbazing op haar geverfd gelaat, een weinig over het trapje heen, om in het smalle gangetje te kijken, dat dwars door het schip liep, tot aan de machineruimte.

Toen draaide zij het hoofd om, en keek achterwaarts. De man die de machine bediende, een neger, leunde kalm tegen de verschansing, en rookte zijn pijpje.

Toen stond zij langzaam op, legde den vinger op de lippen, en sloop als een kat, zonder eenig leven te maken de vier treetjes af.

Haar oogen tuurden in de halve duisternis van het gangetje, tot die daaraan gewend waren, en toen keek zij naar de deur van het berghokje.

Die deur was dicht, en snel, behoedzaam schoof zij de twee grendels onder en boven in de sponningen, juist toen zij den indruk kreeg, dat zij zich heel langzaam bewoog, en aanstonds over zou gaan.

Haar gelaat was bleek onder het laagje verf toen zij het trapje weer opsnelde, en zonder zelfs acht te geven op Maisy, naar het middendek snelde, het trapje naar de campagne opstormde, Jesse Kelly bij den arm greep, en hem op heeschen toon toeriep:

— Er is onraad aan boord! Wij hebben insluipers bij ons.

Naar het uiterlijk volstrekt niet geschokt door die mededeeling vroeg Kelly doodkalm:

— Waar zijn die dan?

— In het berghokje voor het touwwerk, voor in!

— Hoe weet je het?

— De man daarbinnen nieste!

— Dat kan die zwarte duivel wel geweest zijn.

— Onmogelijk! Jim stond op het dek en hij staat daar nog! En het geluid kwam uit het gangetje dat zweer ik!

— Wat heb je gedaan?

— De deur gegrendeld!

— Uitstekend! Knap gedaan, Elly! Ik ben tevreden over je. Maar als je het vak ook nu nog niet kende, dan leerde je het nooit — je hebt er de jaren voor!

Met een bitter lachje wendde de vrouw zich af. De lofspraak werd wel zeer in waarde verminderd door die laatste toevoeging!

Bijna onverschillig vroeg ze:

— Wat ben je van plan?

— Dat zul je wel zien! Stuur Tom bij me!

De vrouw daalde het trapje weer af, en spoedig had zij in de achterkajuit een man van een jaar of veertig gevonden met rood haar en keurig gekleed, en zeide kortaf:

— Bij den baas komen! D'r is werk aan den winkel!

Er scheen goede discipline aan boord te heerschen, want Tom smeed onmiddellijk de kaarten neer, die hij te voorschijn had gehaald, en begaf zich naar de campagne met een haast, die duidelijk bewees, dat dat kleine magere mannetje daar boven de tucht wist te handhaven.

Hij opende de glazen deur naar het stuurhokje, en vroeg:

— Wel?

— Gas aan boord? was de wedervraag, op rustigen toon gedaan.

— Stikgas? vroeg Tom verwonderd. Ja zeker!

— Neem er een beetje van — maar alsjeblieft niet te veel! Ik heb zoo'n denkbeeld, dat ik zeer kostbaar wild aan boord heb. Elly zegt dat

ze een man heeft hooren niezen, in het berghokje vóór in. Zij heeft de deur gegrendeld. Blaas eens wat gas in dat hokje, maar zooals ik zeg — een dosis die niet doodt! Want in ieder geval heeft zij niet gezien, wie daar zat, en ik herhaal — een zeker iemand die leeft moet eerst eens met mij praten, voor hij een babbeltje gaat houden met de haaien. Zorg dat je niet gehoord wordt! Kom mij den uitslag berichten.

Tom verdween dadelijk weer. Hij was iemand die aan een half woord genoeg had. Nog eens omziende, zag hij dat Jesse Kelly door het glazen dak van zijn stuurhut langzaam en aandachtig den hemel afzocht.

Tom riep er dadelijk een makker bij, en in een klein kastje van een der kajuiten vonden zij een stalen cylinder, hermetisch afgesloten, dien Tom voorzichtig van de plank nam. Hij zocht en vond een lange gummibuis, gewapend met staaldraad, en de andere man voorzag zich van enkele instrumenten, die noodig konden zijn, zooals een boor en een zeer scherp mes, sterk en zwaar van lemmet.

Voorzien van deze instrumenten slopen zij zoo stil mogelijk naar het voorschip en daalden het trapje af, terwijl Elly haastig de andere smokkelaars op de hoogte bracht.

Vorzichtig en stil als katten gingen zij de weinige treden van het trapje af, en zagen toen elkander met een veelbeteekenenden grijnslach aan.

De deur van het kleine berghokje werd van binnen uit bewerkt! Nu en dan drong de punt van een scherp mes door het betrekkelijk dunne hout van het paneel, verdween dan, en kwam een eindje verder weer te voorschijn. Reeds was er in de lengte van den houtvezel een lange snede zichtbaar. Nog tien minuten, en die onbekende indringers daarbinnen zouden er waarlijk in geslaagd zijn, zonder al te veel leven te maken het bovenste paneel uit te snijden!

Tom verloor geen tijd.

Hij wenkte haastig zijn makker, die de buis verbond aan den gascylinder, en met een Engelschen sleutel het ventiel begon los te schroeven.

Hij zelf nam zijn boor ter hand, en draaide snel en zonder veel leven te maken een rond gat in de deur, op ongeveer een decimeter van den drempel.

Daarop werd de stalen bus wat naar voren gezet, het ventiel werd geheel geopend, de buis werd tegen het gat gedrukt, en daar stevig vastgehouden, en Tom draaide de kraan aan het einde daarvan wijd open.

Ondertusschen nam zijn makker naast de

deur plaats, met zijn browning ter hoogte van zijn rechter heup, klaar om dadelijk te schieten.

Maar dat bleek niet noodig te zijn.

Het duurde geen vijf minuten of een dof gerucht binnen in de bergruimte, klinkend als het geluid van een dubbele val bewees den beiden smokkelaars, dat het gas reeds zijn werk had gedaan.

Dadelijk werd de kraan gesloten, vervolgens het ventiel, en Tom schoof behoedzaam een voor een de grendels terug, met zijn linker hand, terwijl in zijn rechter hand zijn revolver dreigend naar voren wees.

Maar ook dit wapen behoefde geen dienst te doen.

Want op den bodem van het kleine hokje lagen, over elkander heen twee mannen, bewusteloos!

Haastig trokken Tom en zijn helper, na een

doek voor neus en mond te hebben gebonden de twee mannen te voorschijn en lieten de deur wijd open staan, om de gevaarlijke gassen te laten wegtrekken.

Niet zonder moeite sjouwden de twee mannen de gevangenen het trapje op, en schreeuwden luid, waarop aanstonds de smokkelaars kwamen toelopen, met Scarlet Elly aan het hoofd.

En nauwelijks had zij een blik geworpen op het witte, beweginglooze gelaat van den grootsten der beide gevangenen, of zij schreeuwde het woest uit, terwijl haar oogen bliksems schoten:

— Hij is het! Het is Raffles en geen ander! Onder duizenden zou ik hem herkennen!

— Nu, als dat zoo is — dan zal hij wel den langsten tijd Raffles zijn geweest, en binnen kort aas voor de haaien zijn! zeide Tom koeltjes.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK V.

HET VONNIS.

Plotseling zweeg ieder en ging terzijde, want Jesse Kelly naderde. De kleine man had het stuurwiel overgegeven aan een ander, en kwam nu naar de voorplecht geloopt, zonder zich te overhaasten, met een versche, zwarte sigaar in een zijner mondhoeken.

Hij liep om de beide mannen heen, die daar op hun rug lagen, totdat hij Raffles in het gezicht kon zien, en toen hief hij het hoofd op, keek Scarlet Elly scherp aan, en vroeg afgemeten:

— Heb ik je hooren roepen dat hij het werkelijk was?

— Ik kan er op zweren! riep Elly uit.

— Ik weet niet of ik aan een eed uit jouw mond wel heel veel heb, hernam de aanvoerder lakoniek. Het is mij voldoende als je zegt dat je het zeker weet. Ik heb hem helaas maar één keer gezien in mijn leven, en dat nog zeer kort. Hij ziet er zonderling vlekkelig uit, zou ik zeggen.

— Dat is de gelaatsverf! hernam Elly kortaf. Het zeewater heeft die voor een deel weggevoerd. Als je mij een spons en warm water geeft, wasch ik hem schoon als een baby! Maar het zal wel niet de moeite waard zijn — we smijten die twee toch zeker dadelijk over boord?

Zij hield op, want achter haar klonk een schreeuw, en daar stond Maisy, zeer bleek, met de handen tot een vuist voor den mond gedrukt en verschrikte oogen. De aanvoerder keek haar met een zonderlinge glimlach aan, en zeide als vergoelijkend:

— Onze kleine Maisy schijnt het heel erg te vinden! Zij moet nog een beetje wennen, is het niet zoo, mijn duifje? Wat een teerhartig schepseltje! Nu, we zullen je wel wat hardheid leeren! Maar niet te vlug — vooral geen overijling! Alle haast zou hier slechts kunnen schaden! Bedenk eens wat een zonde het zou zijn, die twee mannen in het water te werpen, in een toestand van bewusteloosheid! Zij zouden er niet eens iets van merken, en den dood ingaan als in een slaap! En dat zou Jesse Kelly kunnen goedkeuren? Nu, ik geloof het haast niet!

Hij lachte zijn schel, kort lachje, bewreef

zijn neus, en keek nog eens naar Maisy, die hem met een uitdrukking van afschuw op haar nog frisch gezicht aankeek.

Hij haalde de schouders op, bromde iets voor zich heen, en vervolgde toen:

— Maak zijn gezicht schoon! Ik wil steeds de herinnering behouden aan het gelaat van dezen man, een oogenblik voor hij ging sterven! En op een beschilderd gezicht kan men minder goed de vorderingen van den doodsangst volgen!

— Maar wat hebben zij gedaan? barstte Maisy plotseling uit. Waarom moeten die mannen worden doodgemaakt? Zijn zij onze vijanden?

— Of zij vijanden van ons zijn, onschuldig lammetje? gilte Scarlet Elly, zich op de heupen slaande. Heb je dan niet gehoord dat het Raffles is — John Raffles met zijn helper? Maar het is waar, je was niet bij de zaak van een jaar geleden, die ons zoowat vijftien van onze beste mannen heeft gekost, want er was een rechter die al te oud was om nog te kunnen worden omgekocht! Maar je hebt dan toch wel gezien en beleefd, wat er drie dagen geleden bij de Azoren is geschied, niet waar? Dat was zijn werk! Hij stal het kistje met geld, en hij moet wel een duivel zijn, dat hij zich heeft kunnen bevrijden uit de klauwen van een man als Crampton! Of hij onze vijand is! Ha ha! Wat ben je toch nog een groentje! Hij zou geen seconde aarzelen om ons allemaal aan de politie over te leveren — wat zeg ik, om ons allemaal naar het doodenhuis van Sing-Sing te zien gaan!

Maisy zweeg en huiverde.

— Ik wist niet — ik dacht niet dat het zoo verschrikkelijk was! steunde zij zachtjes. Eerlijk vechten is heel wat anders — man tegen man. Maar deze twee mannen zijn machteloos en kunnen zich niet verdedigen!

— Heel goed opgemerkt, kleintje! zeide Jesse Kelly vroolijk. Je neemt mij de woorden uit den mond! Een kat speelt nooit met een doode muis — en dat ben ik ook niet voornemens. Breng warm water en een lap, en vlug wat!

Binnen een minuut was er een kom warm water met een spons, en Elly begon eigenhandig

het gelaat van Raffles te bewerken, en de kleurstof, toch reeds losgeweekt door het zoute zeewater, liet in schilfers los, de rimpels en de vouwen verdwenen, het zwart van de wenkbrauwen kwam te voorschijn, en binnen weinige minuten kon Jesse Kelly zich over den bewuste-looze heenbuigen, en trek voor trek in zich opnemen van dat schoone regelmatige maar nu marmmer bleeke gezicht zonder groeven nog, maar met een trek van onbegrijpelijke zwaarmoedigheid om den dunnen, fraai gevormden neus en rond de hoeken van den half geopenden mond.

— Een mooie man! mompelde hij na eenigen tijd grinnikend. Bijna een Grieksch godenbeeld, een Antinous, een Narcis! Jammer dat hij niet tot de onzen behoorde. Wat had een man van zijn aantrekkelijk uiterlijk ons geen diensten kunnen bewijzen! He — wat zeg jij er van, Elly? Jij bent immers deskundige?

Er vlamde een valsche gloed in de oogen van de vrouw, die zeer bleek was geworden, zij schopte tegen het beweginglooze lichaam, en zeide op doffen toon:

— Boeten zal hij, boeten voor de belediging, die hij mij vroeger heeft aangedaan! In een hoek getrapt heeft hij mij, als een vod zonder waarde! Komaan, Jesse, waarop wacht je nog om hem over boord te gooien?

De aanvoerder keek de vrouw ijskoud aan, met zijn kleine van kleur wisselende, priemen-de oogen, en zei afgemeten:

— Moet ik mijn woorden herhalen? Je weet wel dat ik daar een hekel aan heb. Wij hebben al den tijd, want wij zijn hier nog minstens vijf uren van de Amerikaansche Kust verwijderd. Ik heb hem ook nog een paar vragen te stellen. En ik ben niet gewoon om een vijand van rang te behandelen als de eerste de beste. Hij zal sterven, maar zijn dood moet het glanspunt van de voorstelling worden, als ik mij zoo mag uitdrukken. En nu geen woord meer! Breng hen beiden naar het middenschip, en bewaak hen zorgvuldig. Bij de eerste beweging die zij maken, kom je mij waarschuwen.

Het was intusschen helder dag geworden. De zon stond al hoog boven de kim, toen Raffles en Brand op hun rug werden neergelegd, op het middenschip zoodat de frissche ochtendbries onbelemmerd in hun longen kon door-dringen.

Er verliepen zoo eenige uren, de Kust van Canada kwam in het gezicht, maar Jesse Kelly was blijkbaar niet van zins, bij daglicht naderbij te komen, want hij bleef op een twintigtal mijlen buiten de kust op en neer kruisen, steeds

gevolgd door de Hawk, waarvan de kapitein aanstonds radiografisch op de hoogte was gebracht van hetgeen aan boord van de Wellington was voorgevallen.

Het gas was zeker krachtiger geweest, dan men vermoedde, want het was reeds half drie in den middag, toen eindelijk de kleur terugkeerde op het gelaat van de twee mannen, tegelijk met hun geregelde ademhaling.

Zoodra dit het geval was, werden hun polzen en hun enkels gebonden. En een kwartier later sloegen zij bijna tegelijk de oogen op, keken nog wat versuft om zich heen, en ontmoetten toen elkanders blik.

— Dat schijnt verkeerd te zijn afgelopen! begon Brand lakoniek.

— Het is zonderling, maar ik krijg juist denzelfden indruk! zeide Raffles, even opziende naar de dreigende gedaanten vlak voor hen, die hem scherp in het oog hielden.

— Zij moeten gas gebruikt hebben — ik voel mij nog tamelijk slap!

— Dat zal honger zijn! Ik zelf heb het gevoel, alsof ik een half schaap zonder bezwaar naar binnen zou kunnen werken. Zeg eens vriend, kun je ons niet wat te eten bezorgen?

De vraag was gericht tot Tom, die nijdig antwoordde:

— Ik denk dat je wel aan ernstiger dingen kunt gaan denken, dan aan eten. Ik geloof niet dat het nog de moeite waard zal zijn!

Een scherpe stem vlak achter hem zeide:

— Zorg voor eten! En goed ook! Zij moeten volmaakt bij kennis zijn, goed gevoed, opgewekt — en vroolijk, als het kan!

Jesse Kelly was te voorschijn gekomen, zooals meestal ongezien en onverwacht. Tom schrok er van en vloog weg alsof furiën hem op de hielen zaten.

Raffles keek den kleinen man in zijn have-llooze kleeren lang en aandachtig aan, en toen kwam de herinnering terug aan een voorval in Philadelphia, omstreeks een jaar geleden, toen hij korten tijd in den loop van een handgemeen met autobandieten tegenover dezen zelfden man had gestaan, die er uitzag als een onder-wijzertje ergens in een dorp, en die behoorde tot het gevaarlijkste geboefte dat ooit een maatschappij vergiftigd had.

Hij liet echter volstrekt niets van herkenning blijken op zijn gelaat — tenminste dat dacht hij! Maar Jesse Kelly was een man met een zeldzaam scherp vermogen om zelfs de geringste aandoe-ning op een menschelijk gelaat te lezen, en hij floot zachtjes, en zei:

— Ja, ik geloof dat wij elkaar herkennen, niet waar, Raffles? Wij hebben beiden een tamelijk goed geheugen. Ik moet erkennen dat ik bij die gelegenheid het onderspit moest delven — maar thans zijn de rollen omgekeerd, naar ik wel voor je moet vreezen!

— Als ik nog maar de rol kan vervullen van een man die zijn maag tevreden stelt, dan heb ik weinig meer te vragen! zeide Raffles rustig. Ik kom er rond voor uit, dat ik 'n honger heb als een paard!

— Je zult voldaan worden! Daar is onze Tom al, en al zeg ik het zelf — wat hij brengt, ziet er goed uit! Jij, en Andy, maak hun handen los. Jullie hebben toch naar hun wapens gezocht?

— Die groote heeft alleen nog maar een mes in zijn zak — een gewoon knipmes.

— Dat mag hij houden — om zijn vleesch en brood mee te snijden! zeide Kelly, opgewekt aan zijn neus trekkend, maar met een blik in zijn oogen die Brand op het ergste voorbereid deed zijn.

Om de waarheid te zeggen vergalde dit wel een weinig zijn eetlust, maar Raffles tastte goed toe, en liet zich het koude vleesch, het versche brood uit den electrischen oven aan boord en de vruchten goed smaken.

Kelly keek aandachtig toe, en achter zijn laag voorhoofd schenen de gedachten met elkander krijgertje te spelen. Nu eens grinnikte hij, dan weer leken zijn oogen op twee scherp geslepen dolken.

Toen zij eindelijk gereed waren, moesten de twee vrienden hun handen weer uitsteken, en zij werden opnieuw gebonden — maar Raffles had zijn knipmes weer toegevouwen en in zijn zak laten verdwijnen, vóór dit gebeurde.

Niemand sloeg er acht op — het was maar een klein mes, zooals heeren dat wel meer bij zich dragen, bestemd voor het scherpen van een potlood, of het afsnijden van een sigarenpuntje.

Kelly keek Raffles een kort oogenblik van tusschen zijn half dichtgeknpen oogleden glurend aan, en zeide toen:

— Je weet zeker dat er hier een vrouwelijk kennisje van je aan boord is?

— Ik had het twijfelachtig genoeg, haar in het langsgaan in haar kooi te zien liggen! bevestigde Raffles.

— Maar dat zal haar geweldig veel plezier doen! Dat moet haar vooral verteld worden! kraaide de kleine man.

Dit laatste had hij tot Andy gezegd, die haastig opsprong, en een oogenblik daarna

waren bijna alle smokkelaars en ook de twee vrouwen vereenigd op het middenschip, dat nu bijna gevuld was met menschen — maar twee daarvan waren machteloos.

Maisy was buitengewoon bleek, en hield zich wat achteraf.

Raffles volmaakt kalm, ofschoon hij begreep dat opnieuw zijn leven op het spel stond, liet zijn oogen onbeschroomd langs al die gezichten gaan, en een oogenblik bleven zij verbaasd en met iets van minachtende verwondering gevestigd op dat jonge, nog weinig geverfde gezicht, waarop eensklaps een brandende gloed verscheen, die onmiddellijk weer verstierf, en plaats maakte voor diezelfde doodelijk witte kleur van zoeven.

Kelly liet zich een stoel brengen en nam daarop plaats. De smokkelaars schaarden zich naast en achter hem, en nu was er een ruimte van iets meer dan een meter tusschen dat groepje en de beide gevangenen.

Er verliep zeker wel een minuut zonder dat er iets gezegd werd, en toen pas begon Kelly, zijn magere, kromme vingers in elkaar klemmend:

— Je zult sterven, Raffles, dat is duidelijk, omdat het billijk is. Geen tuinman die dien naam verdient, laat in zijn tuin onkruid woekeren, maar hij rukt het uit, zonder mededoogen. Ook ik ben daartoe verplicht. Ons vak is gevaarlijk, en reeds de zucht tot zelfbehoud dwingt er ons toe korte metten te maken met onze vijanden! Maar al te kort mogen zij toch ook niet zijn, als het tegenstanders betreft van een zekeren rang!

Hij hield even op. Zijn gelaat had een verandering ondergaan. Zooeven had zijn mond nog gelachten, zoodat zijn gele, brokkelige tanden te zien kwamen, maar nu was die mond stijf gesloten, en een trek van beestachtige wreedheid en zucht tot kwellen was er om te lezen.

Hij trok zijn neus van links naar rechts, liet zijn schel lachje eensklaps weer hooren, en vervolgde:

— Wij zullen daar dus een aardig grapje mee hebben! Je hebt je bij ons ingedrongen, Raffles, en het was je plan natuurlijk, om met ons mede te gaan naar de Kust?

— Inderdaad! Ik weet dat hier voor een paar honderd duizend dollar aan gesmokkelde drank aan boord is, en ik zou den prijs daarvoor gaarne persoonlijk hebben willen ontvangen! antwoordde Raffles rustig, den ander recht in de valsche oogen ziende.

— Ik ben blij dat je zoo oprecht bent! Dat zal onze kleine rechtszaak bespoedigen. Nu, je zult meegaan naar de kust — je zult meegaan met de Wellington — zoo niet er op, dan toch er onder!

Het bleef even doodstil, en niemand scheen de beteekenis van die woorden nog goed te begrijpen.

Met zijn eentonige stem ging Jesse Kelly echter voort:

— Zie je, ik ben verzot op romantiek! Ik heb altijd veel gehouden van oude zeemansverhalen! Vooral was ik verzot op beschrijvingen van een soort straf, die men kielhalen noemt! Wel eens van gehoord, John Raffles?

— Ongetwijfeld! Het kielhalen is een soort straf, toegepast aan boord van de Engelsche oorlogsschepen en zeker ook elders, hierin bestaande, dat men een touw onder de kiel van

het schip doorhaalde, een man aan dat touw vastbond, hem aan bakboord in zee liet glijden, om hem aan stuurboord weer op te halen! Soms leefde de man dan nog — meestal was hij al dood. Dat hing natuurlijk samen met de grootte van het schip!

— Juist, juist! viel Jesse Kelly hem bij. Zeer goed opgemerkt. Nu, dit schip is zeker niet groot, en een man van jouw vaardigheid zou zeker nog leven, als we hem onder de kiel doorhaalden van onze brave Wellington! Je ziet dat heel goed in. Maar — het zou ook langzaam kunnen geschieden. Het gebrek aan snelheid zou dan het gemis aan afstand weer opheffen! Wat zeg je er van?

— Wel, ik zeg er van dat het plannetje Jesse Kelly waardig is! antwoordde Raffles koeltjes. Het is beestachtig — het hoort bij je!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VI.

GEKIELHAALD.

Jesse Kelly was opgesprongen. Hij was vaalbleek geworden. Hij trad langzaam op Raffles toe, de rechter hand opgeheven, twee van zijn spitse vingers gespreid, en met een bliksemsnelle beweging had hij ze Raffles in de oogen willen stooten. Maar deze had snel het hoofd op zijde bewogen, en de vingers die hem blind hadden moeten maken, raakten slechts zijn voorhoofd.

Toen zeide de hooge, schelle stem :

— Maak er een eind aan! Haal ze allebei onder het schip en laat ze daar! En niet te vlug! Vooral niet te vlug! Verzuip hen als honden!

Al de aangeleerde en oppervlakkige, ironische beschaving was van den man afgegleden. Hij toonde zich wat hij was — een boosaardig dier, vol giftige wraakzucht. Het schuim was hem op de lippen gekomen, en hij scheen zich met moeite te kunnen weerhouden, zich als een wild dier op dien man te werpen, die hem zelfs gebonden weerloos nog tartte.

Maar toen klonk er plotseling een luide, angstige schreeuw, en Maisy had zich naar voren gedrongen. Zij zag nog bleeker dan zoeven, toen zij Kelly bij den arm greep, en haar stem had een heeschen klank, toen zij schreeuwde :

— Als zij dan dood moeten, neem dan een revolver! Doe het snel. Maar dit niet — dit niet! Het is laag, het is gemeen! Ik weet wie ik zelf ben — niet veel zaaks, denk ik, maar ik wist niet dat je zoo kon zijn, Jesse Jelly! Ik wist niet dat deze mannen zoiets zouden kunnen doen! Het is moord, neen, het is nog minder! Je mag het niet doen, je mag niet!

Iedereen was zoo verbluft door deze plotse-linge uitbarsting, iedereen scheen zoo goed te beseffen aan welk gevaar die nieuweling zich bloot stelde, dat het een tijdlang doodstil was.

De oogen van Kelly schenen nog dieper weggezakt in hun kassen. Zijn mond hing half open. Hij hield het hoofd een weinig scheef, en zeide zeer luid en scherp :

— Terug jij! Waag het niet nog eens, invloed uit te oefenen op mijn bevelen! Doe wat ik jullie gezegd heb, jongens, en vooral goed langzaam, hoor je!

Twee mannen snelden weg.

Toen klemde Maisy zich vast aan den arm van den kleinen man, boven wien zij nog een half hoofd uitstak, en gilte :

— Luister, Jesse Kelly! Luister naar mij! Iedereen hier aan boord weet het, dat je — dat je mij begeert, en dat ik je niet hebben wil! Dat spijt me — ik heb er werkelijk spijt van — ik neem dat terug. Ik zal — zal alles doen wat je wil, maar dan moet je beloven, dat je die twee mannen niet zult vermoorden op zulk een wijze — dat je hun een kans geeft, dat je . . .

— Niet verder! Geen woord meer! viel Raffles haar met donderende stem in de rede! En veel zachter vervolgde hij, in de stilte die plotseling weer intrad :

— Ik ken je niet, arm schepsel, dat je lot verbonden hebt aan dat van deze schurken, maar je kunt onmogelijk slecht zijn, als je hart je dezen ruil heeft ingegeven. Maar — ik wil het niet! Ik neem het in geen geval aan! Ik wil mijn leven niet koopen tot dien prijs — En ik weet zeker dat mijn vriend er evenzoo over denkt!

— Laten zij er een eind aan maken! riep Brand toornig uit, ziek van minachting voor dien troep laffe moordenaars.

— Ga dus terug, laat dien man los, dat giftige reptiel, en — neem den dank aan van twee mannen, die niet terugschrikken voor den dood, die ons alleen eenmaal in zijn zachte, medelijdende armen zal omvatten!

— Neen! Neen! gilte Maisy, bijna buiten zich zelf. Ik wil het niet hebben. Wat gaat het jou aan, Raffles, wat ik doe? Zijn het jouw zaken? Ik heb hem lief, als je het weten wilt! Ik . . .

Jammerlijk om aan te zien, was zij, zooals zij daar hysterisch schreeuwde, zich vastklemmend aan den kleinen man, die vruchteloos poogde zich los te maken. Maar eensklaps wankelde zij, en zakte in elkaar. Twee mannen trokken haar ruw achteruit, en het overige geschiedde zeer vlug.

Reeds hadden twee van de bandieten een sterk touw, voorzien van twee lussen op een

onderlingen afstand van een meter bij den voorstevan onder het schip neergelaten, tot bijna midscheeps, en daar stonden nu aan bakboord en aan stuurboord twee mannen gereed, stevig dat touw vasthoudend.

Raffles en Brand werden ieder aan een van die lussen stevig vastgebonden, en toen dreef de woedende troep, opgewonden door hetgeen was voorgevallen, hen stompnd en trappend naar stuurboordzijde.

— Amuseeren jullie je maar goed met de haaien! gilde Scarlet Elly. Doe het langzaam aan, jongens!

Ruw werden de twee mannen over boord geworpen, en langzaam lieten vier van de kerels het touw aan dien kant vieren, het telkens weer even ophalend, totdat de twee ter dood verordeelden onder water waren.

Dadelijk begonnen de anderen weer aan het touw te trekken, zoodat het weer strak zat om de kiel van het vaartuig, en de twee mannen meetrok tot midden onder het schip.

Het water was zoo helder en zoo licht, dat de twee vrienden, die onwillekeurig nog eens diep hadden adem gehaald, voor zij voor goed onder water verdwenen, elkander vaag konden zien.

En in die vertroebelden blik poogden beiden alles te leggen aan innige vriendschap, wat zij ooit in dit leven voor elkander gevoeld hadden.

Zij wisten dat het einde nu snel zou naderen, en zij wilden alleen aan elkander denken, die weinige seconden, die nu nog over zouden blijven van hun bestaan op deze aarde.

En als in een bliksemflits gingen al die honderden avonturen aan hun geest voorbij, die zij tezamen beleefd hadden, met dien braven, geweldigen reus, die van dit alles onkundig was, en op verren afstand rustig gezeten was in de vliegmaschine, klaar om te stijgen, als hij het sein kreeg.

Maar hij zou dat sein niet krijgen — nooit! Vruchteloos zou hij er op wachten. . . .

Maar plotseling geschiedde er iets, zoo ongehoord vreemd, dat Raffles er nooit een redelijke verklaring voor heeft kunnen geven.

Door het water kwam zeer snel en schuins een vreemde, langwerpige vorm op de beide mannen aanstuiven.

Raffles dacht eerst aan een haai, en in een wanhopige, laatste poging tot zelfbehoud wist hij een hand los te worstelen, om naar het onnoozele zakmesje te grijpen.

Maar het was geen haai. Het was een zaagvisch, en een van de grootste soort. Het dier

kwam woedend en op prooi belust met verbaasende snelheid aanzwemmen — miste echter de borst van Raffles, die hij had willen doorboren, maar de scherpe tanden van de meterlange zaag gingen als een mes door de lus van dik touw, en een onderdeel van een seconde later voelde Raffles dat hij vrij was.

Door de geweldige kracht van den stoot der zaag tegen het staal van de scheepshuid brak het eenige wapen van de visch af, en hij was voortaan onschadelijk.

Raffles had maar nauwelijks den tijd, zich met de linkerhand vast te grijpen aan het dikke touw, dat onder de kiel doorliep, en met de rechter haalde hij het mes uit zijn zak, wist het te openen, door met den linker arm in de lus te gaan hangen, en sneed met vier, vijf halen, die maar geen einde schenen te willen nemen, de lus om het lichaam van Brand door.

Het volgende oogenblik dreven zij vrij onder het schip, waarvan zij zich met kracht moesten afzetten om niet door de schroef te worden geraakt.

Bijna stikkend, duizelig, met kloppende aderen, roode vlammen voor hun oogen ziende, kwamen zij vrij van elkander weer boven, om even adem te halen, doken dadelijk daarop weer onder, en herhaalden dit nog een paar malen, totdat hun longen goed met frissche lucht gevuld waren.

Het was een groot geluk voor hen, dat de Wellington een vaart had van meer dan 45 km in het uur! Zoo kon het geschieden dat zij al buiten het gezicht waren, voor er meer dan twee minuten waren verlopen.

Maar nu dreigde een ander gevaar, en dat was van tweeledigen aard! Zij waren hier zeker nog een veertigtal mijlen van de kust, en het was volkomen onmogelijk, dien afstand zwemmend af te leggen.

Op de komst van een schip mochten zij niet rekenen, want de zee is hier zeer eenzaam.

Aan den anderen liepen zij het gevaar, en dat was misschien nog grooter, door de opvarenden van de Hawk te worden opgemerkt, die niet zoo snel voer als de Wellington, en die op dat tijdstip bijna een mijl achter was gebleven.

Er was maar een enkele uitredding — zij moesten trachten, aan boord van dat schip te komen, zonder dat dat werd gemerkt!

Het zou zeker nog wel een uur duren voor de zon onder was, en het kon niet anders of zij zouden aan boord van de Hawk worden gezien.

Hun toestand was dus verschrikkelijk, en dat zeide Brand dan ook, zoodra de twee man-

nen weer naar elkander waren toegezwommen.

Raffles echter gaf niet dadelijk antwoord, maar hief zich zoo ver als hij kon uit de golven op, en tuurde in de richting van de Hawk, waarvan hij juist de kajuit boven het water kon zien opsteken.

— Ik zie maar een enkelen uitweg, Brand, en dat is dat wij ons eenvoudig aan boord laten trekken, en dan onmiddellijk pogen, het schip in ons bezit te krijgen. Wij kunnen er hoogstens het leven bij verliezen, maar ditmaal door een revolverkogel, en dat lijkt mij minder onaangenaam dan de dood door verdrinken onder de kiel van een schip!

Brand huiverde, en het was niet alleen van koude!

— Als die visch ons niet gered had.... mompelde hij.

— Ja, het was zeker een wonderlijk voorval maar dat de zaag van zulk een visch zelfs het dikste touw kan doorzagen is volstrekt niet zoo verwonderlijk! Waar blijft dat schip?

Inderdaad, de Hawk moest haar vaart aanzienlijk hebben vertraagd, want er waren zeker wel tien minuten verstreken, en de afstand scheen volstrekt niet verminderd te zijn.

De beide mannen waren op hun rug gaan liggen om uit te rusten, dat bleef zoo nog maar tien minuten, en toen zij weer omzagen, lag de Hawk nog altijd op dezelfde plaats!

De kajuit en de radiomast staken sterk af tegen den lichtgrijzen, Oostelijken hemel. In het Westen zou de bloedroode schijf van de zon aanstonds schijnbaar in de golven verzinken.

Er gingen nog vijf minuten voorbij in afwachting, en toen zeide Raffles vastberaden:

— Wij moeten er heen, Brand! Het komt mij voor dat alles aan boord van dat smokkelschip niet in orde is! Misschien is er een ongeluk met de machine!

— Maar dat schip ligt bijna twee mijlen ver, Edward! Wij zullen zeker drie kwartier moeten zwemmen!

— Welnu, wat zou dat? Zou dat teveel van onze krachten vergen? Bedenk dat het zeewater het menschelijk lichaam door zijn zoutgehalte veel gemakkelijker draagt dan zoet water! Bovendien — er is weinig keus, en het moet gewaagd worden! Het is een groot geluk zou ik bijna gelooven, dat het schip stil ligt en averij heeft! Want nu zal het donker zijn, als wij daar aankomen! Vooruit dus!

En Raffles gaf het goede voorbeeld, en begon met lange slagen, maar zonder zich al te zeer in te spannen te zwemmen in de richting van

het vaartuig dat daar inderdaad onbeweeglijk scheen te liggen, en waarvan de omtrekken hoe langer hoe vager werden.

Het was nauwelijks meer zichtbaar, toen de mannen een half uur gezwommen hadden. De zon was achter de kim weggezonden, reeds tien minuten te voren, en een vale schemering begon zich over de zee uit te spreiden. Over een kwartier zou het inderdaad op deze breedte zoo niet geheel en al donker, dan toch wel zoo duister zijn, dat zij met wat geluk ongemerkt aan boord konden komen.

De grootste vrees was nu, dat men daar op de Hawk een weinig te vroeg de averij hersteld zou hebben, want het zou zeer moeilijk zijn, in volle vaart en duisternis dat schip als het ware te enteren! Want dat er averij had bestaan, kon niet langer betwijfeld worden. Welke reden kon het schip anders hebben daar achter te blijven?

Na tien minuten was de afstand tusschen de beide zwemmers en het schip zoodanig verkleind dat zij den donkeren vorm van de Hawk nu weer duidelijk voor zich zagen oprijzen.

Maar toen dreigde plotseling weer een ander gevaar!

Achter hun rug klonk, vaag en onduidelijk nog, een geluid waarvan zij den aard onmiddellijk vaststelden — het was het gebrom van een krachtigen motor.

En in de toenemende duisternis zagen zij elkaar veelbeteekenend aan, en begonnen tegelijkertijd een snellen spurt! Het kon niet anders, of daar naderde de Wellington, die door de Hawk ter hulp was geroepen, door middel van haar radioinrichting!

Met iederen slag verminderde de afstand, maar nam ook de kracht van het motorgeroffel toe!

Zij konden nog omstreeks honderd meter van de Hawk verwijderd zijn, toen de lichten van de Wellington achter hen opdoemden.

Snel kliefdan zij het water, en na een halve minuut ongeveer beschreven zij een boog, hetgeen tijdverlies beteekende, maar dat veiliger was, omdat er zeker op de voorplecht mannen zouden staan, die uitkeken naar de snel naderende Wellington.

En toen zij eindelijk het schip konden aanraken, bevond het vaartuig, waarover die kleine duivel van een Kelly het bevel voerde, zich op nauwelijks drie kabellengten afstand.

Het was een groot geluk voor hen, dat bijna alle opvarenden zich op de voorplecht bevonden en aan bakboord, teneinde er voor zorg te

dragen dat er in de duisternis geen aanvaring kon plaats vinden.

Ook was het een gelukkige omstandigheid, dat het stuurrad in het midden van het schip was geplaatst, zoodat zij niet konden worden gezien door den roerganger, toen zij voorzichtig en op alles voorbereid zich optrokken uit het water, en zich uitstrekten op het lage achterdek van den kleinen kruiser.

Zij wisten maar al te goed dat het aan boord van dit kleinere vaartuig veel moeilijker zou zijn om zich te verbergen dan zij het op de Wellington hadden kunnen doen.

Gelukkig bevond er zich op het achterschip een kleine sloep, rustend op een onderstel, van zwaar hout, en bedekt met een zeil.

Hier kropen zij onmiddellijk onder, met de wetenschap dat hun leven opnieuw aan een zijden draad hing, en nauwelijks, dat de Wellington langsij van de Hawk lag.

En een schelle stem, die ze uit duizenden zouden hebben herkend, schreeuwde in den donkeren nacht woedend :

— Nog meer oponthoud ? Maar heb ik deze zaak dan met kinderen ondernomen ? Voor den duivel ! Neem dan een goed schip, als je voor

een paar honderd duizend dollars aan drank binnen wil brengen !

En dadelijk daarop klonk de stem van Harrow, den kapitein van de Hawk, met moeilijk bedwongen drift :

— Er zijn dingen die niet te voorzien zijn, chef ! Er is een kamwiel gespat, en daar kan niemand wat aan doen. Het is het gevolg van te groote snelheid !

— Dan kan men er dus wel wat aan doen ! gilde de kleine man woedend. Waartoe die haast ? Het had niet gehinderd, of jullie een kwartier na ons waart aangekomen ! En was er geen reservekamwiel aan boord ?

— Neen — maar de Wellington heeft er twee !

Kelly uitte een lasterlijken vloek.

Raffles hief voorzichtig het dekzeil een weinig op en keek door de kier.

De maan was zoeven door de wolken gedrongen, en bij haar schijnsel kon hij Jesse Kelly zien staan op de campagne van zijn eigen boot, met dreigend opgeheven vuisten.

En hij gelek meer dan ooit op een wanstaltige kleine duivel, zooals hij daar vloekend en lasterlijke verwenschingen uitbrakend heen en weer liep.

HOOFDSTUK VII.

DE BETALING.

Het herstelwerk werd onmiddellijk ter hand genomen. De twee vaartuigen werden aan elkander verbonden, en de machinist van de Hawk begon aanstonds met zijn moeilijken arbeid, want het kamrad bleek niet volkomen passend te zijn, en moest een weinig veranderd worden, met behulp van een vijl. Schuurpapier kwam er zelfs nog bij te pas, en wie wel eens een motorklep heeft opgeschuurd, weet, dat geduld daarbij een eerste vereischte is !

Nu en dan lichtten de twee mannen weer een tipje van het dekkleed op en poogden te onderscheiden wat er voorviel. Gemakkelijk was dat niet want bijna alle lichten waren gedoofd, behalve in de machinekamer.

Er kon omstreeks anderhalf uur gewerkt zijn, toen eindelijk het nieuwe kamrad was gemonteerd, en de motorschroef draaide. Al heel spoedig kwam de machinist rapporteeren, dat het wel zou gaan, maar dat de boot slechts langzaam zou kunnen varen.

Kelly liet opnieuw een vloek hooren en schreeuwde boven alles uit :

— Ik zweer dat ik het jullie zal inpeperen ! Breng de lading over, want ik wil niet langer wachten. Is drie man voldoende, om het prul te besturen ? De overigen komen aan boord van de Wellington, want ik heb mannen noodig om te dragen ! Vlug wat, binnen een half uur moeten alle kisten over zijn !

Het was voor Raffles en Brand onmogelijk, elkanders gezicht te zien, maar zij voelden als het ware elkanders opluchting ! Met drie mannen zouden zij het zeker gemakkelijk kunnen klaarspelen, ook al hadden zij geen wapens !

Een half uur lang klonk nu niets anders dan het gerol van vaten en het geschuif der kisten over het dek van de Hawk. Met behulp van een kleine lier werd de vracht over geheschen aan boord van het grootere schip. Raffles keek naar de laatste toebereidselen, en zag hoe eenige

mannen overstapten van het eene schip op het andere, toen er iets plaats greep, dat bijna zeer noodlottig voor hem en Brand had kunnen worden.

Plotseling doemden op het lage achterdek, waar het zeer donker was, twee gedaanten op, die een zwaar pak tusschen zich in schenen te dragen.

Zij kwamen regelrecht op de reddingsboot toe, blijkbaar in groote haast.

Het was onmogelijk hun gezichten te zien, want de maan was weer achter de wolken verdwenen.

Raffles waarschuwde Brand door een duw in zijn ribben, en beiden kropen zoo goed als het ging weg onder de roeibanken.

Het was hoogtijd, want het dekkleed werd een weinig opgelicht, het zware pak kwam binnen rollen, en het dek kraakte even onder de snelle voetstappen van de twee mannen die zich verwijderden.

Voorzichtig stak Raffles een hand uit, en betastte het langwerpige pak. Het voelde zacht aan — en plotseling drong het tot hen door dat het een mensch moest zijn!

Hij begreep dit ter nauwer nood, of dof hoorde hij door het nu weer gesloten zeil een stem die een paar bevelen gaf, het geklots van water, door een sneldraaiende schroef in beweging gebracht en toen werd het bijna stil. Vervolgens begon de motor van de Hawk voorzichtig te draaien, en als een zieke, die voor het eerst een loopje mag maken, kwam de Hawk in beweging.

Brand had zich met moeite omgekeerd onder de roeibank, kroop nu naar Raffles toe, bracht zijn mond aan zijn oor, vroeg fluisterend:

— Wat is ons daar komen bezoeken? Is het een mensch, of is het een ding?

— Ik vrees dat het van beiden iets is, Brand — namelijk een lijk! Misschien vergis ik mij — ik hoop dat wij het spoedig zullen weten! Heb jij een wapen?

— Neen! Maar ik heb onder in de boot een handspaak gevonden!

— Een handspaak kan onder omstandigheden een uitstekend wapen zijn! Tenminste wanneer het op korten afstand wordt gebruikt! Wij zullen nog een kwartier wachten, mijn jongen, en dan zullen wij eens de handen uit de mouwen moeten steken, denk ik! Er valt heel wat werk te verrichten! Het zou mij oprecht leed doen, als de opbrengst van al die vaten en kisten ons toch nog ontging!

— Kun je daar nu werkelijk op dit oogenblik

nog aan denken? fluisterde Brand, bijna ontzet.

— Welzeker! De tijd is er juist uitstekend voor geschikt!

Terwijl hij sprak liet Raffles zijn vingers langs de gedaante glijden, die dwars over de roeibanken lag, en eensklaps zeide hij zacht:

— Maar bij mijn ziel — het is een vrouw! Ik voel een zachte gladde huid van een klein gezicht, en zij is niet dood ook, en waarschijnlijk alleen maar bewusteloos — neen, zij heeft een prop in den mond!

— Maar voor den drommel, wat beteekent dat alles? fluisterde Brand verbluft. Waarom schepen zij ons met die dame op?

— O, dat moet je hun vergeven, mijn waarde, want zij wisten niet dat wij hier waren, en mij dunkt dat dat heel gelukkig is! Bij mijn baard — als ik er een droeg — het is Maisy! Ik voel aan haar pols het kleine kettinkje met het medaillon of de penning, die mij van middag is opgevallen. Stil eens, ik geloof dat ik een beetje licht begin te zien! Natuurlijk — dat is het werk geweest van die duivelin, van Scarlet Elly! Op deze wijze heeft zij zich willen ontdoen van een mededingster in de gunst van haar chef — of tenminste van een vrouw, die desnoods met geweld tot een plaatsvervangster kon worden gemaakt!

Op dat oogenblik bewoog de menschelijke gedaante heel even, en Raffles streek met zijn hand kalmeerend over de gebonden armen, als om de vrouw gerust te stellen.

En zoo bleven zij daar nog wel een kwartier liggen, nu en dan het zeil oplichtend, om wat verse lucht binnen te laten.

Raffles kon heel duidelijk den roerganger zien, die op ongeveer vijf meter afstand van den achtersteven achter zijn rad stond, de oogen gevestigd op het verlichte compas.

Het weder was minder gunstig geworden, guur, en bij vlagen dreven er dichte wolken voorbij de maan.

Aan den vlaggenmast brandde het koplicht, en ook de bakboord- en stuurboordlantaarns waren thans ontstoken. Alle contrabande was verwijderd — de Hawk, zoo meenden de drie opvarenden behoefden thans geen bezoek van douaniers meer te duchten.

Toen Raffles voor de zooveelste maal nog eens door een kier keek, juist op het oogenblik dat hij en Brand hun schuilplaats wilden verlaten, werd dit belet door de nadering van een man, die even met den roerganger sprak, een

lachte liet hooren, en toen naar de roeiboot kwam sluipen.

Onmiddellijk doken Raffles en Brand weer onder hun banken terug, klaar tot handelen. De man sloeg het dekkleed nu geheel terug, omvatte de vrouw en tilde haar als een veertje van de banken, zonder de beide verstekelingen te zien.

Hij deed een paar passen met zijn vracht, zette ze neer, en zeker moest hij de vrouw bevrijd hebben van de touwen en den prop in haar mond, want de twee vrienden hoorden hem zeggen :

— Zoo, mijn liefje ! Nu kun je je weer bewegen — en ik hoop dat je me heel, heel dankbaar zult zijn ! Herken je mij niet ? Ted Sloan, die altijd zoo verzot op je is geweest, en je met schrik in handen zag vallen van Jesse Kelly ! Ik weet wel dat dit grapje mij mijn hals kan kosten — maar dat heb ik er voor over !

Maisy — want zij was het inderdaad — liet een doordringenden kreet hooren, een schreeuw vol afschuw en angst.

Zij strekte beide armen uit, en duwde den man van zich af, die trachtte, haar aan zijn borst te drukken.

— Wat worstel je nu tegen, jij kleine kat ? vervolgde Ted Sloan zoetsappig. Het helpt je immers toch niet ! Je begrijpt wel dat ik dadelijk ben ingegaan op het voorstel van Scarlet Elly om je hier aan boord stilletjes op te bergen, buiten het bereik van den patroon ! Hij zal woedend zijn — maar ik kan gelukkig nogal goed schieten ! Als hij mij verveelt, of het mij lastig maakt, blaas ik hem het licht uit !

— Ik geloof dat het tijd wordt, Brand ! fluisterde Raffles zacht. Probeer jij de kracht van je handspak maar eens op den harden kop van dien Ted, dan zal ik den roerganger wel voor mijn rekening nemen !

Als katten klauterden de twee mannen uit de reddingsboot, en het volgende oogenblik tuimelde Ted Sloan als een gedolde stier over het dek.

De roerganger wendde zich om, en bracht bliksemsnel de hand naar zijn zak. De blinkende loop van zijn revolver schitterde reeds in het maanlicht, en hij kon zelfs een schot lossen, van de heup af. Maar tot zijn ongeluk moest hij daarbij het roer met een hand los laten, en een sterke golf sloeg het hem uit de andere hand, zoodat een der spaken met kracht zijn elleboog trof, waardoor het wapen van richting veranderde, en de kogel in het dek doordrong.

Tot een tweede schot kreeg hij geen ge-

legenheid, want de geofende vuist van Raffles had hem reeds neergebeukt.

Op het hooren van het schot klonken er snelle voetstappen op het trapje dat naar de machineruimte voerde, en voor een kort oogenblik werd de gedaante zichtbaar van een man, die echter onmiddellijk weer wegdook, toen hij zag hoe de zaken stonden.

Dat hij echter blijkbaar niet van plan was, werkeloos te blijven toezien, bleek een seconde later, toen een kogel rakelings voorbij het hoofd van Brand floot, die zich met een waarschuwend schreeuw plat op het dek wierp en zich meester maakte van de revolver van den gevelden roerganger.

Raffles was eveneens neergeknield, en had Maisy met zich meegetrokken, waarop hij met krachtige hand het roer gegrepen had.

Hij was nu zoo goed als geheel verborgen door de middenkajuit.

De man daar vooraan echter, moest zeker een gunstige positie hebben, want hij bleef schieten, zonder dat men kon zien waar hij zich bevond.

Alleen de vuurstraal werd waargenomen, en die zou den schutter noodlottig worden. Want het vierde beschoot antwoordde Brand onmiddellijk, dien rooden straal als doel kiezend, en een rauwe gil bewees, dat het kleine stukje lood zijn bestemming bereikt had.

Met een doffen smak rolde een lichaam het trapje af, en toen werd het stil. Brand wachtte nog even, sloop toen door de zijgang om de kajuit heen naar voren, en het maanlicht deed hem een man zien, onder aan het trapje liggend, met zijn beenen op de treden, en een reeds bleek gelaat. Een klein gaatje omstreeks het midden van het voerhoofd bewees maar al te duidelijk dat de man dood was. Brand keerde haastig terug, en zei :

— Een bandiet minder. Het noodlot heeft zeker mijn hand bestuurd. Wat moeten wij met die twee kerels doen ?

— Wij zullen hen binden, zoodat zij zich niet verroeren kunnen. Tenminste als dat nog noodig is voor den kerel dien jij met de handspak geraakt hebt !

— Nauwelijks ! antwoordde Brand grimmig. Hij zal wel een paar uren buiten gevecht zijn !

— Bind dan den ander, want die komt al weer bij ! zeide Raffles, wijzend op een hoop touw dicht bij de kleine deur van de kajuit.

Terwijl Brand hiermee bezig was, zeide Maisy zacht, even den arm van Raffles aanrakend :

— Ik dank U dat U mij gered heeft uit de handen van dien afschuwelijken kerel!

— Het is aan mij om U te bedanken! viel Raffles haar op ernstigen toon in de rede. Gij hebt voor mijn vriend en voor mij gepleit, toen men ons op een verschrikkelijke wijze wilde dooden! Dat zullen wij nooit vergeten.

— Hoe is het mogelijk dat gij U hebt kunnen redden? vroeg het meisje in de grootste verbazing.

Raffles deelde het haar met weinige woorden mee, en vervolgde toen, haar scherp aanziende:

— Ik zou kunnen vragen hoe het mogelijk is, dat gij, zoo jong nog, en blijkbaar nog niet bedorven, deel kunt uitmaken van een troep moordenaars!

Maisy boog diep het hoofd, en antwoordde toen stamelend:

— Zoo gaat het velen onzer! Wij hebben te veel verbeeldingskracht, wij willen avonturen beleven, op een avond wagen wij ons met een vriend in een geheim drankhuis, men drinkt te veel, de vriend blijkt een valsche vriend te zijn geweest — en....

Zij voltooide den zin niet, maar sloeg beide handen voor het bleeke gelaat, en vervolgde steunend:

— Zoo is het ook mij gegaan. En ik was nog bijna een kind — zestien jaar. Ik durfde en kon niet terug naar mijn ouders, ik liet mij nog verder omlaag trekken, ik nam deel aan een paar smokkelpartijen, en ik durf niet zonder huivering denken aan wat vroeg of laat mijn lot zal zijn. Verleden maand kwam ik mijn vader op straat tegen. En ik meende te sterven van schaamte. De koude, minachtende blik, waarmee hij mij aanzag, alsof ik een vreemde was..

— Ja, dat moet wel de ergste straf zijn geweest, die U kon treffen, zeide Raffles zacht. Ik begrijp het geloof ik wel. Gij zijt trotsch, eigenzinnig, gij wilt U uitleven, zooals dat met een mooi woord heet, en dat eigenlijk beteekent: Zonder beperking zich over geven aan de laagste hartstochten! Hoevelen hebben reeds hun vleugels verbrand, en zijn reddeloos verloren! Zoudt gij terug willen?

— Ik kan niet meer! zeide het meisje wanhopig. Het is nu te laat.

— Het is nooit te laat voor een goed besluit. Keer terug, toon berouw!

— Neen, dring niet aan. Het is onmogelijk, zeide het meisje op doffen toon. Er is te veel gebeurd. Ik kan mijn moeder niet meer in haar trouwe oogen zien. Praat er niet meer over,

want het doet mij pijn. Laten wij liever beraadslagen over wat wij nu moeten doen.

Raffles glimlachte, en zeide:

— Dat is al uitgemaakt! Ik volg de Wellington zoo snel ik maar kan, want ik wil het geld hebben, dat er voor de drank zal worden betaald!

— Maar dat is onmogelijk! De Wellington loopt veel sneller dan de Hawk! Zij zal op zijn minst twee uren eerder Belle Isle bereikt hebben, dan dit schip!

De stem van Raffles had een scherp klank toen hij opmerkte:

— Dus op dat eiland ontmoeten de beide partijen elkaar, de koopers en de leveranciers van de drank?

Maisy maakte een beweging van schrik en zei:

— Dat is mij ontvallen! Ik had dat niet mogen zeggen! Zij zullen wraak nemen!

— Wat dunkt U, zouden zij dat niet gedaan hebben, zonder dien uitroep van U?

Het meisje liet weer langzaam het hoofd zinken en zei na eenigen tijd.

— Ja, want ik heb al te veel vijaden! Ted Sloan zal niet rusten voor ik hem gevolgd ben, Scarlet Elly haat mij, en als Jesse Kelly mij weer in zijn handen krijgt....

Zij rilde en zweeg.

— Ontvlucht die bende dan, en vertrouw U aan mij toe, ik zal er wel voor zorgen, dat U geen leed geschiedt! Wilt gij naar Canada gebracht worden, naar een der Zuid Amerikaanse Staten? Wilt gij naar Europa? Het behoeft U maar een woord te kosten en binnen weinige uren zult gij zijn, waar gij U veilig weet.

Maisy antwoordde niet, maar liep met gebogen hoofd naar het achterdek, ging op den rand van de reddingsboot zitten en begroef het gelaat in de handen.

Brand was gereed met zijn werk en Raffles zeide fluisterend tot hem:

— Ga naar het radiovertrekje, en bericht Henderson dat hij onmiddellijk na ontvangst van je bericht naar Belle Isle moet vliegen, een klein rotsachtig eiland, zoo goed als niet bewoond, bij de monding van de Straat, die er naar genoemd is, aan het noordelijke uiteinde. Hij moet echter op zee dalen, en zeer laag vliegen, kortom, hij moet zorgdragen dat zijn komst niet wordt opgemerkt door de ongeduldige afnemers, die zich nu zeker reeds op het eiland zullen bevinden. Maar wacht eens — zij zijn daar natuurlijk met een schip gekomen! Ik weet iets beters! Geef hem nauwkeurig onze

plaats op, en zeg hem dat hij in een grooten boog moet vliegen, zoodat de menschen op de Wellington hem niet zien, en ons nu komen oppikken. Sein het in de geheime codetaal, zoodat anderen het niet kunnen opvangen!

Brand ging onmiddellijk het bevel opvolgen. Er was nog geen kwartier verlopen, of een dof gebrom in de verte bewees, dat de Adelaar op komst was. De groote vogel naderde uit het Oosten, streek neer op het water en naderde zeer behoedzaam, op zijn drijvers voortglijdend, terwijl de schroef langzaam draaide.

Raffles had het schip reeds doen keeren, en voer het vliegtuig tegemoet. Zoodra de afstand niet meer bedroeg dan een zestigtal meters beval hij kortaf:

— Verniel nu het radiotoestel! Maar grondig!

— Waarom — wij verlaten toch de Hawk? vroeg Brand verbaasd.

— Ongetwijfeld — maar de roerganger en de andere man blijven er op achter, en die zouden wel eens lastige berichten kunnen afzenden! Het meisje echter gaat met ons mee — ik laat haar in geen geval in handen van die schurken.

Brand vroeg niet verder. In de machinekamer vond hij een zwaren koevoet, en daarmede vernielde hij in weinig seconden de onmisbare bestanddeelen van het radiotoestel. Een paar minuten daarna gleed de Adelaar als een duistere nachtvogel langs de Hawk, en Henderson bracht de kleine gummiboot in orde. Raffles vatte Maisy bij den arm, en zeide zacht:

— Kom, het is tijd! Wij verlaten dit schip. Wij hebben den roerganger weer de vrijheid gegeven, en hij kan met de hulp van zijn makker de kust gemakkelijk bereiken. Gij ziet wel in dat gij onmogelijk hier kunt blijven, of Uw lot zou bezegeld zijn!

Zwijgend, schier willoos liet het meisje zich meevoeren, daalde af in de roeiboot, en liet zich naar de vliegmaschine overbrengen. De twee mannen hadden alle wapens meegenomen die zij maar konden vinden, en zonder iets te kunnen doen moest de man aan het roer van de Hawk toezien, hoe de Adelaar zich weer losmaakte, opsteeg van het water, en in een zeer grooten boog oostwaarts uit het gezicht verdween.

Raffles had zelf de stuurinrichting ter hand genomen, en Brand legde aan Henderson zoo goed als het ging de aanwezigheid van het meisje uit.

De tocht naar Belle Isle nam nauwelijks tien minuten in beslag, maar Raffles droeg er zorg voor, reeds op verren afstand van het eiland te

dalen, zoodra zijn scherp oog de ligging had vastgesteld van een vrij groot schip, zonder pijp, dus waarschijnlijk ook een motorboot, dat voor anker lag in een kleine baai ten Noorden van het eiland.

Zooveel mogelijk zorgdragend dat het eiland tusschen hem en het schip bleef, liet Raffles de schroef zachtjes draaien, en het vliegtuig gleed voort over de kalme golven, en kwam eindelijk tot rust in een soort van inham, op ongeveer twintig minuten gaans van het voor anker liggend vaartuig. Zoodra de stilstaande motor spreken mogelijk maakte, zeide Raffles:

— Let nu goed op! Jij blijft hier, James, en je brengt het toestel voorzichtig nog wat noordelijker, maar je zorgt, geen leven te maken. Gelukkig dat het krachtig geluid van de branding heel wat andere geluiden overstemt. Mijnheer Brand en ik gaan met de gummiboot naar het smokkelschip toe. Waarschijnlijk zijn er veel opvarenden aan land gegaan. Hoe dan ook — wij moeten de koopsom hebben, en die bevindt zich stellig nog aan boord! Wij hebben nog twee uren voor de Wellington komt opdagen.

De gummiboot werd te water gelaten, en Raffles en Brand scheepten zich in. Voor hij met zijn rien het vaartuig zou afstooten, zeide Raffles:

— Wij hebben lichtkogels bij ons, James! Wanneer er een groene kogel uiteenspat, dan beteekent dat, dat je fullspeed naar het schip moet toekomen, om ons op te pikken. Dan is alles geslaagd. Is het echter een roode, dan is de zaak misgelopen, en moet je naar omstandigheden handelen, en je desnoods gereed houden om onmiddellijk op te stijgen!

Henderson knikte en de gummiboot verwijderde zich in de duisternis.

Henderson zette onmiddellijk de machine weer in beweging en heel langzaam schoof de Adelaar voort, in de schaduw van de hooge rotsen, die hier bijna loodrecht uit zee oprezen.

Maar tenslotte durfde hij niet verder gaan uit vrees dat men den motor toch nog zou hooren aan boord van het smokkelschip.

En gespannen bleven zijn blikken gericht naar de sombere massa van het vaartuig der bandieten.

Naast hem op den drijver stond Maisy, zich vasthoudend aan een stang, terwijl heur haren wapperden in den zachten nachtwind.

Er verstreek bijna een uur, en de onrust van den reus nam voortdurend toe.

— Wat alles dan mislukt? Was zijn meester,

die tevens zijn trouwste vriend was, gedood bij die stoutmoedige onderneming?

Maar plotseling steeg er een witte ster met groote snelheid en een sissend geluid in het nachtelijk duister ten hemel, en barstte heel hoog met een zwakken knal.

De reus liet een schreeuw van blijdschap hooren. Het was de groene lichtkogel, die voor een oogenblik de kale rotsen, het schip, de schuimende branding in een spookachtigen gloed zette.

Haastig voer hij de gummiboot tegemoet, die binnen weinige minuten weder langs een der drijvers lag.

Glimlachend hief Raffles een blijkbaar zware kist op, van roestig ijzer, en zeide:

— Het had niet veel te beteekenen, James het eischte alleen maar tamelijk veel tijd! Er is geen druppeltje bloed gevloeid, en het

heeft alleen maar een gedeukt hoofd gekost — gelukkig was het van de andere partij! En nu vlug weg, en de heeren moeten het verder maar onder elkaar uitvechten.

Enkele minuten later loeide de motor zegevierend en trotsch verhief zich de Adelaar in de lucht.

Op een hoogte van bijna duizend meter ontstak Raffles het zoeklicht, en voor een korten tijd gleed de verblindend witte straal over een voor anker liggend schip, en verder zeewaarts over de Wellington, die snel naderde, zonder dat de opvarenden zich nog bewust waren van de bittere teleurstelling, die hun na zooveel inspanning zou wachten — en zonder nog getuige te hebben kunnen zijn van de razende woede die Jesse Kelly aangreep, toen hij vernam, welke poets zijn doodgewaande tegenstanders hem geleverd hadden!

De volgende aflevering bevat:

In den greep van den Drankduivel.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885